

ဆန်းစုသော်တာ

ပြောင်းလဲမှုတောင်းဆိုရမယ့်အချိန်ကောင်း

အဝတ်လိတ်စားမှုတိုက်ပျက်ရေး ဆောင်းပါးများ

နိုင်ကိုကို၊ ဉာဏ်လင်းအောင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅မတ်လ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလပြည့်ဝေး

တိုက်(၁၀)အခန်း(၆၇)၊ ၇လွှာ၊ ၆ရပ်ကွက်
ပြည်ရိပ်မွန်အိမ်ရာ၊ ကမာရွတ်။

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း

ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်

၁၄၀၊ ၄၅ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။

မျက်နှာပုံး

ဝဏ္ဏအောင်

ကွန်ပျူတာ စာပီ

Dream City

အုပ်ရေ ၅၀၀

တန်ဖိုး ၁၅၀၀

ဆန်းစစ်သော်တာ စာအုပ်တိုက် ကက်တလောက်အချက်အလက် - CIP

နိုင်ကိုကို ၊ ဉာဏ်လင်းအောင်

၈၃၈.၈၃

ပြောင်းလဲမှုတောင်းဆိုရမယ့်အချိန်ကောင်းနှင့်
အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ဆောင်းပါးများ ။ ပ ကြိမ် ။

- ရန်ကုန်၊ ဆန်းစစ်သော်တာစာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ၊ ၂၀၁၅။

၁၂၀ စာ ၊ ၁၃ x ၂၁ စင်တီ

(၁) ပြောင်းလဲမှုတောင်းဆိုရမယ့်အချိန်ကောင်းနှင့်
အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ဆောင်းပါးများ

ပြောင်းလဲမှုတောင်းဆိုရမယ့်အချိန်ကောင်း

အဝတ်လိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ဘောင်းဝါးများ

နိုင်ကိုကို ညွှန်လင်းအောင်

| မာတိကာ |

ဟိန်းလတ်၏ အမှာ

နိုင်ကိုကို၏ အမှာ

ဉာဏ်လင်းအောင်၏ အမှာ

၁။ Political prisoner's dining room of hell	၁၅
ပြောင်းလဲမှုကို တောင်းဆိုရမယ်အချိန်ကောင်း	၂၀
၂။ Burma must declare war against corruption	၂၉
အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးရင်ဆိုင်စစ်ပွဲ	၃၃
၃။ Anti-Corruption Commission needs reform	၃၉
အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင် အလုပ်ဖြစ်မှာလား	၄၄
၄။ Corruption in Myanmar:	
take down the real villains	၅၂
ဂိုဏ်းစတားတွေပယ်ထုတ်ရမယ် အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး	၅၇

၅။	Burma's economic priorities: stock exchange versus electricity	၆၆
	စတော့အိတ်ချိန်းတဲလား	၇၀
၆။	Why Burma Needs Transparency	၇၇
	ပွင့်လင်းမြင်သာဖိုလိုအပ်တဲ့ ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒ	၈၀
၇။	Tentacles of dictatorship reach deep into Myanmar's new democracy	၈၇
	ရေသောက်မြစ်ကို ဖြတ်ထုတ်ရမယ့်အချိန်	၉၃
၈။	Where are Burma's scholars and educated people?	၁၀၂
	ပညာတတ်တွေ ဘာလဲဘယ်လဲ	၁၀၇

| မုဒိတာစကား |

ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်နှင့်ပေါ်ပြူလာနယူးစ်ဂျာနယ်များကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေစဉ်ကပင် ကျွန်တော် ကိုဉာဏ်လင်းအောင်ကို သိခဲ့သည်။ တက်ကြွသော နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားသူ၊ လူငယ်သတင်းသမားတစ်ဦးအနေနှင့် သူ့ကိုစတင်သိရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏နိုင်ငံရေးအမြင်အချို့ကို တီးမီခေါက်မိသွားသောအခါ မိမိနှင့် အယူအဆ ခံယူချက်ခြင်းတူတာများသဖြင့် သူနှင့်စကားစမြည် ပိုပြောဖြစ်သည်။

ယနေ့စာနယ်ဇင်းလောကတွင် လူငယ်များစွာ နေရာရ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေကြသည်မှာအားရစရာကောင်း၏။ သို့သော်သူတို့ကသတင်းလောကသို့ နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သလို နေ့ချင်းညချင်းကြီးပြင်းလာကြသည်ဖြစ်ရာ ဝမ်းစာအားနည်းနေသည်မှာ မဆန်း။ သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့ရသောနှစ်ကာလများကလည်း ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်ကာ မျက်စေ့ပိတ်နားပိတ် (ကြာတော့ ဦးနှောက်စဉ်းစားတွေးခေါ်ဉာဏ်ပါပိတ်)ခဲ့ကြသည်။ အစိုးရ အဆက်ဆက်က

လည်း ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ စီမံချက်ကျကျ ပိတ်ဆို့တားဆီးရေးပေါ်လစီကို ဦးစားပေးလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းဆိုသည်မှာ လေထီးနှင့်တူသည်။ လေထီးဆိုသည်မှာ သုံးသည့်အခါမှသာပွင့်၏။ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဦးနှောက်ကိုအလုပ်ပေးမှ ပွင့်ထွက်လာသည် ဟူသောစကားကိုမှတ်မိ၏။ ကြာတော့ကျွန်တော်တို့လူမျိုးက စဉ်းစားတွေးတောမလား အသေခံမလား တစ်ခုခုရွေးပါဆိုလျှင်အသေခံကြမည့်သူများလာသည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းပညာရေးကလည်း ယခုထက်တိုင် ကမ္ဘာပေါ်တွင်အနိမ့်ကျဆုံးစံချိန်တင်ထားဆဲ ရှက်ဖွယ် ပညာရေးကြီးဖြစ်သည်။ ဒါကျက်ဒါဖြေ၊ လွယ်လွယ်ဘွဲ့ရ၊ ဘာမှ မတတ်ကြသူပေါင်းများစွာကို စဉ်ဆက်မပြတ်မွေးထုတ်ပေးနေသည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ကမ္ဘာကုလသမဂ္ဂ၏ လူမှုရေးညွှန်းကိန်းများအရ နိုင်ငံပေါင်း ၂၀၀ တွင် မြန်မာ့ပညာရေးက ၁၉၉ ရှိသည်ဟု သိရသည်။

နှစ်စဉ်ပညာရေးစရိတ်ကလည်းကြည့်ဦး ငွေတစ်ရာလျှင် ပညာရေးနှင့်ကျန်းမာရေးအသုံးစရိတ် နှစ်ခုပေါင်းမှ ရှစ်ကျပ်သာရှိသည်ဟုဆို၏။ အစိုးရဘတ်ဂျက် တစ်ရာကျပ်ချပေးလျှင် ပညာရေးက လေးကျပ်၊ ငါးကျပ်သာရနေရာ မည်သို့မျှ မြန်မာ့ပညာရေးနလန်ထူစရာအကြောင်းမရှိ။ သည်ကြားထဲ ပညာရေးဝန်ကြီးတစ်ဦးတက်လာလျှင် တစ်မျိုးပြောင်းစမ်းသပ်ကြ၏။ ILA အမှတ်တံ၊ ဒေသကောလိပ်တံ၊ အဝေးသင်တံ၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံပေါင်းလိုက်ခွဲလိုက်၊ ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်ခေါ် ၉ တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရစာမေးပွဲလုပ်လိုက်၊ လေးတန်းနှင့် ရှစ်တန်းအစိုးရစစ်လုပ်လိုက်၊ တိုင်းစစ်လုပ်လိုက်၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို အင်္ဂလိပ်လိုသင်လိုသင်၊ မြန်မာလိုချည်းသင်လိုသင်၊ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ တွဲပြီး ဖက်စပ်သင်လိုသင်။ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တွေကို တိုင်းနှင့်

ပြည်နယ်ပေါင်းစုံခွဲဖွင့်ပြီး ပါရဂူတွေ ပါမောက္ခတွေ စက်ရုံက ထုတ်
လိုက်သလို ဝေါကနဲဝေါကနဲ ဗုန်းပေါလအောထုတ်ပေး။ တွေ့သမျှလူ
ပါရဂူ၊ မြင်မြင်သမျှပါမောက္ခ ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ မွေးထုတ်။

တွေးခေါ်ပြီးမျှော်မြင်စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု လုံးဝမပါသော ပညာ
ရေးစနစ်အောက်တွင် ကြီးပြင်းလာကြသူများ စဉ်းစားသုံးသပ်ဉာဏ်
ပါးလွှာကြသည်မှာမဆန်း။ ဒီကြားထဲ ပြင်ပဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် သုတ
ရသစုံသည့် စာအုပ်စာပေတွေဖတ်ကြသည့်သူကလည်း နည်းသည်
ထက် နည်းလာ၏။ ကျောင်းစာ၊ ကျက်စာတွေပီပြီး အချိန်မရှိတာ
လည်းပါသည်။ စာအုပ်ဈေးကြီးပြီး မဝယ်နိုင်တာလည်းပါ၏။ စာ
ဖတ်ကျင့် မရှိကြတာလည်းပါ၏။ စာကြည့်တိုက်တွေမဖွံ့ဖြိုးတာတို့၊
စာမေးပွဲမှာ စာကြည့်တိုက်အသုံးချတာမျိုးတွေ၊ သုတေသန မလုပ်နိုင်
တာတွေလည်းပါ၏။ သည်ကြားထဲမှ ရှားရှားပါးပါး ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်
လူငယ်တွေ ထိုးဖောက်ထွက်လာတာကိုမြင်ရတော့ ဝမ်းသာမိသည်။
ဤပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲတွင် ကိုဉာဏ်လင်းအောင်တို့ ကိုနိုင်ကိုကို တို့လို
ထူးချွန်ထက်မြက်လူငယ်မျိုးတွေ ပေါ်လာ၍ မြန်မာစာနယ်ဇင်းလောက
အတွက် အာမခံချက်ပိုရှိလာသည်။

ပြောင်းလဲမှုကိုတောင်းဆိုရမည့် အချိန်ကောင်း စာအုပ်အ
တွက် အမှာစာရေးပေးပါဟု ကိုဉာဏ်လင်းအောင် လာပြောသည်။
အင်္ဂလိပ်ဘာသာရောမြန်မာဘာသာပါ နှစ်ဘာသာ (Bilingual) ထုတ်
မည့်စာအုပ်ဟုသိရသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကိုနိုင်ကိုကို ရေးသည်။
ကိုနိုင်ကိုကိုက ယခု သြစတေးလျနိုင်ငံ သြစတေးလျ အမျိုးသား
တက္ကသိုလ်တွင် အုပ်ချုပ်မှုနှင့်အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး မဟာဘွဲ့
တက်ရောက်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူလည်းတစ်ချိန်က နိုင်ငံရေး
အကျဉ်းသားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကိုနိုင်ကိုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသား

ကာ The Nation သတင်းစာ၊ DVB တို့တွင်ဖော်ပြခဲ့သော ဆောင်းပါးများဖြစ်သည်။ ဤဆောင်းပါးများကို နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည့် ကိုညာ ဖော်လင်းအောင်က မြန်မာပြန်သည်။

အကြောင်းအရာများက စိတ်ဝင်စားစရာ သိပ်ကောင်းနေသည်။ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် ဆောင်းပါးက ၃ စောင်ပင်ပါ၏။ နိုင်ငံပေါင်း ၂၀၀ တွင် ပညာရေးကအဆင့် ၁၉၉ ၊ ကျန်းမာရေးက အဆင့် ၂၀၀ ဖြစ်နေသော မြန်မာနိုင်ငံသည် အဂတိလိုက်စားမှုတွင်ကား တတိယလိုက်နေ၏။ (ကြီးစားလျှင်နောင်နှစ်များမှာ ပထမရပြီးဗိုလ်စွဲနိုင်သည်) ပထမကဆိုမာလီယာနိုင်ငံ။ ဒုတိယက အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံ။

သမ္မတဦးသိန်းစိန်က အဖွဲ့ဝင် ၁၅ ဦးပါဝင်သော အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့၏။ တကယ် ထိထိရောက်ရောက်ဖြစ်စေလိုလျှင် တပ်မတော်က စီးပွားရေးနှင့်နိုင်ငံရေး ပါဝင်ပတ်သက်မှုကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ရမည်ဟု ထောက်ပြထားသည်။ ပြည်သူ့ကိုဗဟိုပြုသော အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး မူဝါဒကို ဦးစားပေးရမည်ဟု အကြံပြုထားသည်။ လွတ်လပ်စွာသတင်းရယူခွင့် ဥပဒေသက်ဝင်ရန်လို၏။ မြန်မာနိုင်ငံမှာလူသိများနေသော လက်ဖက်ရည်ဖိုးကိစ္စကိုလည်း ဆွေးနွေးရမည်။ သယံဇာတရင်းမြစ်များထုတ်ယူမှု ပွင့်လင်းမြင်သာရေးကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမည်။ အရေးကြီးဆုံးကား အစိုးရဝန်ကြီးများနှင့်ခရီးစဉ်များသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အဂတိ အလိုက်စားဆုံးလူများဖြစ်လာနိုင်၍ လွတ်လပ်သော အဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့တစ်ခုလိုအပ်ကြောင်း ထောက်ပြထားသည်။

ပညာတတ်တွေ ဘာလဲဘယ်လဲ ဆောင်းပါးတွင်လည်း တစ်ချိန်က မြန်မာပညာရှင်ကြီးများဖြစ်သည့် မစ္စတာဖာနီဗဲလ်၊ မစ္စတာ

ဂျီအိပ်လု(စ)၊ ဦးဖေမောင်တင်၊ဒေါက်တာလှဖေ၊ ဆရာဇော်ဂျီ၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်တို့ကဲ့သို့သော နည်းနာတတ်သိနားလည်မှုနှင့် ပညာဗဟုသုတကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သူ ကမ္ဘာ့သိပ္ပံဂြိုဟ်မျိုးတွေ ၁၉၈၈ မှ ၂၀၀၈ အတွင်း အထွက်နည်းခဲ့ပုံ၊ တော်လှန်ရေးတိုင်းကို ပညာတတ်ခေါင်းဆောင်များကသာဦးဆောင်ခဲ့ရာ ယခုထိုအခွင့်လမ်းအပိုင်း အားနည်းနေပုံ၊ မြန်မာတတ်သိပညာရှင်အများစုသည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် အနောက်နိုင်ငံများသို့ ဦးနှောက်ယိုစီးသွားကြပုံ၊ သန်းနှင့်ချီသော ပြည်သူများသည် အိမ်နီးနားချင်းနိုင်ငံများတွင် အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်များကို အောက်ကျနောက်ကျခံလုပ်နေကြရပုံ၊ ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်သည် ဒီမိုကရေစီရေးတက်ကြွလှုပ်ရှားသူများနှင့် ပညာရှင်ပိုင်းတွေ အချင်းချင်း ငြင်းခန်နေကြရမည့်အချိန်မဟုတ်ဘဲ ခိုင်မာကောင်းမွန်သော မဟာဗျူဟာများနှင့် ရလဒ်ကောင်းများရရန် ကြိုးစားရမည့်အချိန်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားသည်။

ထိုသို့ ပညာတတ်နည်းပါးနေသောအချိန်တွင် ဩစတေးလျနိုင်ငံ အမျိုးသားတက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့လွန်ပညာတက်ရောက်သင်ယူနေသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဟောင်း ကိုနိုင်ကိုကိုတို့၊ မြန်မာတိုင်း(မ်)ကဲ့သို့ကမ္ဘာ့အဆင့်မီစာစောင်မျိုးတွင်စာတွေ့ရော၊ လက်တွေ့ပါအတွေ့အကြုံရှိနေသော ကိုဉာဏ်လင်းအောင်တို့ကဲ့သို့လူငယ်မျိုးတွေ ဤစာတန်းဆောင်းပါးတွေရေးနေကြသည်ကိုတွေ့ရ၍ မုဒိတာပွားမိသည်။ ပညာတတ်ဆိုရာတွင် ကျောင်းပညာမှ ဘွဲ့ဒီဂရီတစ်ခုခုရသည့်အပြင် မှန်ကန်သောနိုင်ငံရေးအသိအမြင်ပါ စူးစူးရှရှိဖို့လိုသည်။ မိမိတစ်ကိုယ်တည်းကောင်းစားရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ပညာသင်ယူတာထက် မိမိနိုင်ငံ၊ မိမိလူမျိုးကို မှန်ကန်သောလမ်းကြောင်းဆီသို့ရောက်အောင် နိုင်ငံရေးဖက်မှလည်းကောင်း၊ လူမှုရေးဖက်မှလည်းကောင်း၊ မီဒီယာမှ လည်းကောင်း အဖက်ဖက်မှ ကြိုးပမ်းတာဝန်သိကြဖို့ ပိုအရေးကြီးပါသည်။

ယနေ့ကာလ၊ နိုင်ငံရေးအသိပညာ ပိုမိုကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းစွာ ပြည်သူတို့အတွက်လိုအပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ပြောင်းလဲမှုကို တောင်းဆိုရမည့်အချိန်ကောင်းတွင် ဤစာအုပ်ရေးသားပြုစုကြသည့် လူငယ်နှစ်ဦးကို အထူးဦးညွှတ်ဂုဏ်ပြုလိုပါသည်။

နိုင်ငံတကာသတင်းစာဂျာနယ်များတွင် မြန်မာအကြောင်း သုံးသပ်ရေးသားသောဆောင်းပါးများကို ဖတ်ဖူးသည်။ တရုတ်ပြည်အကြောင်း အပ်ကျသည်မှအစ အကုန်အစင်သိသော စိနဗေဒပါရဂူ (Sinologist)၊ အိန္ဒိယနှင့်ပတ်သက်၍ နဲ့နဲ့စပ်စပ်နားလည်သူ မဇ္ဈိမ ဗေဒကျမ်းကျင်သူ (Indologist) တွေ ရှိကြသည်။ သူတို့ရေးသားကြသော တရုတ်အကြောင်း၊ အိန္ဒိယအကြောင်းတွေက တရုတ်နိုင်ငံမှ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ နိုင်ငံရေးသုတေသီများထက်ပင် စေ့စပ်သေချာမှန်ကန် တိကျသောသုံးသပ်ချက်များဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်၍ လေ့လာသုံးသပ်ကြသည့် နိုင်ငံခြားသားပညာရှင်များ၏အတွေးအမြင်သုံးသပ်ချက် အများစုကား သိပ်အားရကျေနပ်ဖွယ်မရှိ။ အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည်သူလူထုအများစု၏ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို သူတို့သိပ်မသိကြသည်မှာ သေချာ၏။ သူတို့နှင့်နီးစပ်ပတ်သတ်သော အင်္ဂလိပ်စာတတ် ရေပေါ်ဆီပုဂ္ဂိုလ်များ၏အသံတွေ၊ ဩဇာသက်ရောက်မှုတွေသာ လွှမ်းမိုးနေတတ်သည်။ အခြေခံပြည်သူ၏ ခံစားမှုအစစ်အမှန်တွေနှင့် အလှမ်းဝေးနေတာများသည်။ မြန်မာဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ပြောသကဲ့သို့ အနောက်နိုင်ငံများက မြန်မာဒီမိုကရေစီအပြောင်းအလဲကို အကောင်းမြင်မှုများလွန်းနေသည်ဆိုသည်မှာလည်း ထိုသို့သောအင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရေးသားကြသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စာတန်းများ၊ ဆောင်းပါးများကို အခြေခံသုံးသပ်ကြသည်ကများ၍ ဖြစ်၏။

ယခု ကိုနိုင်ကိုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရေးသားသော မြန်မာ ပြည်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဆောင်းပါးများကား တိုင်းတစ်ပါးသားများ၏ သုံးသပ်ချက်များနှင့် တစ်ခြားစီဖြစ်နေသည်။ ကိုနိုင်ကိုကို ကိုယ်တိုင် မြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်သည့်အပြင် မြန်မာနိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားတက်ကြွသူ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဟောင်းလည်းဖြစ်ရာ သူ၏ရေးသားမှုများက မြန်မာပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး၏ ခံစားမှုနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျသည်။ ဤဆောင်းပါးများကို ကိုဉာဏ်လင်းအောင်က ဆိုလိုရင်းအဘော် ထိထိမိမိမြန်မာပြန်ပြီးထုတ်ဝေသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး စိတ် ဝင်စားသူတိုင်း အထူးအလေးထား ဖတ်ရှုသင့်လှပါကြောင်း။

ဟိန်းလတ်

၂၁/၁၁/၂၀၁၄

| စာရေးသူအမှာ |

ဒီစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေဖို့ စတင်ဖြစ်လာတာကတော့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ ဩစတေးလျအမျိုးသား တက္ကသိုလ် (Australian National University-ANU) ကို အာဆီယံအတွင်းရေးမှူးချုပ် H.E Le Luong Minh (၂၀၁၃-၂၀၁၇)နဲ့အတူ ရောက်လာတဲ့ ကိုညဏ်လင်းအောင် ကြောင့်ပါ။

College of Asia and the Pacific of ANU က ကျင်းပတဲ့ နှစ်၄၀မြောက် Australia-ASEAN Dialogue Seminar မှာ ကျွန်တော်တို့ဆုံဖြစ်ကြတာပါ။ ကျွန်တော်က ဒီပွဲမှာ အခမ်းအနား တက်ရောက်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကိုညဏ်လင်းအောင်ကတော့ မြန်မာ တိုင်းမ်ဂျာနယ်က သတင်းထောက်တစ်ဦးအနေနဲ့ ဒီပွဲကို တက် ရောက်လာ တာပါ။

အာဆီယံရဲ့ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတိုက်ဖျက်ရေးမူဝါဒနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ဆွေးနွေးပွဲအတွင်းမှာ ကျွန်တော်မေးမြန်းခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမည်နဲ့ ကျွန်တော် သုတေသနလုပ်နေတဲ့ ကောလိပ်နဲ့

စာတမ်းကိုပြောပြပြီး “UN မှာ UNCAC ရှိပြီး OECD မှာလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင် အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတိုက်ဖျက်ရေး သဘောတူညီချက် ရှိသလို African Union လို တခြားဒေသတွင်း အဖွဲ့အစည်းတွေမှာလည်း အကျင့်ပျက်ခြစားမှုကိုတားဆီးတိုက်ဖျက်တဲ့ သူ့ကိုယ်ပိုင်မူဝါဒတွေရှိပါတယ်။ လက်တင်အမေရိကမှာလည်း အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတိုက်ဖျက်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေးစားလောက်တဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့ မူဝါဒတွေရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အာဆီယံ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတိုက်ဖျက်ရေးမူဝါဒနဲ့သဘောတူညီချက်ဆိုတာမျိုး အာဆီယံအဖွဲ့မှာ ဘာလို့ မရှိသေးတာလဲလို့ အာဆီယံအတွင်းရေးမှူးချုပ်ကို ကျွန်တော် မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။

ဆွေးနွေးပွဲအပြီးမှာ ကျွန်တော့်နိုင်ငံကလူတစ်ဦး ကျွန်တော့်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြီး မိတ်ဆက်ပါတယ်။ သူကတော့ မြန်မာတိုင်းမဂ္ဂဇာနည်က သတင်းထောက် ကိုညဏ်လင်းအောင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လိပ်စာကဒ်ကိုယ်စီ အပြန်အလှန်ပေးပြီး ကိုယ့်မွေးရပ်မြေအကြောင်း တွေလည်း နည်းနည်းပါးပါးပြောဖြစ်ကြပါတယ်။

နောက်တော့ သူတည်းတဲ့ဟိုတယ်ကို ကျွန်တော်လိုက်သွားပြီး စားသောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ လက်ရှိမြန်မာနိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နိုင်ငံရေးနဲ့စီးပွားရေးတိုးတက်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောဖြစ်ကြတာ ညသန်းခေါင်တိုင်တဲ့အထိပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နိုင်ငံရေးစီးပွားရေးတွေ အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က မြန်မာနိုင်ငံရဲ့နိုင်ငံရေးမူဝါဒနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခက်အခဲနှစ်ခုဖြစ်တဲ့ အုပ်ချုပ်ပုံနဲ့အကျင့်ပျက်ခြစားမှုကို ဖော်ထုတ်ပြချင်တယ်လို့ သူ့ကိုပြောပြပါတယ်။ ကိုညဏ်က သူကူညီပေးနိုင်တယ်လို့ ချက်ချင်းပဲသဘောတူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာအုပ်

ထုတ်ဖြစ်အောင် သူဦးဆောင်ပြီးလုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒီစာအုပ်ကတော့ မြန်မာနိုင်ငံက ကျောင်းသားတွေနဲ့ နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေးမှာ ပါဝင်လိုတဲ့လူငယ်တွေအတွက် ရည်ရွယ်ပါတယ်။

ကိုဉာဏ်ရဲ့ အကူအညီသာမရဘူးဆိုရင် ဒီစာအုပ်ကို အခုလို တွေ့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ အုပ်ချုပ်ပုံစနစ် ပိုကောင်း လာဖို့နဲ့ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတွေလျော့ပါးသွားစေဖို့အတွက် ဒီစာအုပ် ကို လူတိုင်းဆောင်ထားသင့်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီစာအုပ်မှာ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုဆိုင်ရာမူဝါဒတွေ၊ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတိုက်ဖျက်ရေးနဲ့ အုပ်ချုပ်ပုံစနစ်ဆိုင်ရာ မူဝါဒတွေကို အခြေခံထားပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံလိုသိကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့မွေးရပ် မြေဖြစ်တဲ့ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံမှာ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုတွေကျ ဆင်းသွားပြီး အုပ်ချုပ်ပုံစနစ်လည်း ပိုကောင်းလာမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မျှော်လင့်ပါတယ်။

Naing Ko

Ph. D Scholar - Governance and Anti-Corruption
Regulation Institution Network
College of Asia and the Pacific
Australian National University.

— | ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ | —

ယခုစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော် ဝန်ခံချင်တာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလိပ်စာကို ကျွမ်းကျင်နားလည်တတ်မြောက်လို့ ဘာသာပြန်တာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့်ဘာသာပြန်သလဲလို့ ကျွန်တော့်ကို အငေါ်တူးနိုင်ပါတယ်။ ဖော်ပြပါဆောင်းပါးတွေကို ကျွန်တော် စတင်ဖတ်ရှုရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွက် ဒီလိုဆောင်းပါးမျိုးတွေဟာရှိသင့်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေလို့ တကယ်ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်ဖတ်မိလို့နားလည်သလို၊ မူရင်းစာရေးသူရဲ့ဆိုလိုရင်းအာဘော်လည်း မပျောက်ပျက်အောင် မြန်မာစကားနဲ့ ဖလှယ်ရေးသားဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ တချို့ဆောင်းပါးတွေကို ပြည်တွင်းထုတ်ဂျာနယ်အချို့မှာ ဘာသာပြန်ဆောင်းပါးအဖြစ်ဖော်ပြဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တချို့ကတော့ လက်ရှိကာလနဲ့တော်တော်လေးကွာဟနေပေမယ့် ဆိုလိုရင်းမူရင်းကတော့ မပြောင်းမလဲ ဒုံရင်းအတိုင်းရှိနေတာမို့ ဘာသာစကားဖလှယ်ဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါ

အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ဆောင်းပါးများ

တယ်။ ဖော်ပြပါဆောင်းပါးတွေနဲ့ပတ်သတ်လို့ မြန်မာဘာသာ ဖလှယ်
မှုနဲ့ အမှားအယွင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖော်ပြမှုရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့
အားနည်းချက်ကြောင့်သာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ဝန်ခံပါရစေ။ အား
လုံး ဖတ်ရှုခံစားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။

ဉာဏ်လင်းအောင်

အကြီးတန်းသတင်းထောက်

မြန်မာတိုင်း(မ်)ဂျာနယ်

PRISONER'S DINING ROOM OF HELL

The hybrid military-civilian government of Myanmar recently granted amnesty to 14,600 prisoners, 47 of whom were political. The impetus was its bid to chair the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN) in 2014. Although Myanmar's attempt may not affect me directly, I am deeply concerned for the thousands of political prisoners who remain behind bars, millions of people from different ethnic nationalities who have been literally under attack, and the millions more who have been forced to flee.

Not without warrant, Myanmar has been described as one of the worst human rights violators in the world since Aug. 8, 1988, and its governing regime has been ranked as one of the lowest in numerous human rights reviews and freedom indexes. However, some neighboring countries have given favor to this new regime and have supported its bid to be the chair of

ASEAN. A troubling fact is that some members of ASEAN lobbied member Asia Pacific rim states to revoke economic sanctions that have been imposed on the regime.

It is time to rethink the achievements and development of human rights and freedom in not only Myanmar, but also in member countries of ASEAN and the Asia Pacific region. However, I would like to focus specifically on the military regime of Myanmar that has dominated the country since 1962, especially as it continues to be the black sheep in the family of Asia Pacific nations.

Conditions in Myanmar - and inside its prisons in particular - have worsened at the same time that regional economies have translated remarkable economic growth into better welfare systems. Although this regime released dozens of political prisoners recently, there are still more than 2,000 political prisoners locked up.

I spent over five years inside Myanmar's prison system as a political prisoner, including one-and-a-half years inside the notorious Insein Prison. Let's take a look at the living conditions of Myanmar's political prisoners.

When political prisoner are arrested in Myanmar, they are interrogated for a couple of weeks by military

intelligence officers. No political prisoner ever knows whether it is day or night during the investigation period, as intelligence personnel blindfold them and put hoods over their heads. They are fed only a teaspoon of water a day. Neither rice nor curry is provided. Most are put into cold and dark rooms without a pillow or blanket. None are allowed to take a shower. Some are tortured by electric shock as their legs shackled. The majority of political prisoners are tortured both physically and mentally.

Even before finishing the interrogation, the junta's henchmen have decided upon a sentence. Political activists are usually sentenced to long periods of imprisonment with hard labor. Every political prisoner has lost his or her basic rights as a human being before even entering a courtroom. The prison diet is neither sustainable nor nutritious. After the two-week interrogation, prisoners are given cooked rice with a strong, bad smell, and the so-called curry is a watery blend of green roots with a spoonful of fish-paste. Medical treatment and medicine are out of the question.

No political prisoner is allowed to read or write in prison. No library, newspaper, radio, or magazine is provided for political prisoners. This has prompted a few student political prisoners to bribe wardens to gain access to an English-Burmese dictionary, grammar books and Time magazines to teach themselves English. They studied English with plastic bags and sticks,

instead of a paper and pen, and they did their homework at night and slept during the day in order to avoid being seen by prison guards.

If caught with a grammar book or dictionary, prisoners are punished by being treated as dogs and put into cells where police dogs are usually kept. They have to kneel down like a dog and bark to the prison warden when their names are called. They are forced to crawl for nearly 300 meters every morning for at least one month. They must eat their rice and fish paste meals off the floor with their mouths. They are not allowed to shower or change any item of clothing when kept in the dog cells.

There are 43 prisons and hundreds of quarry camps spread across the country. Insein Prison is the biggest. It is notorious for torture, the spread HIV/AIDS and the male child sex trade. It has been estimated that there is only one 100-bed hospital for more than 10,000 prisoners and male child prisoners are bought and sold for non-political prisoners' sexual pleasure.

Prisoners are used as human minesweepers on the front lines to clear fields and act as porters for soldiers. The unpaid labor of both political and non-political prisoners is being used to support the army's modernization projects. Thousands of prisoners are being sent to quarry camps to mine and chip stone. These 91 quarry camps supply stones for the construction of

military tunnels and for the maintenance of railway tracks. Many of the bridges, barracks, strategic bunkers and hotels in Myanmar have been built wholly or in part with forced prison labor. The prison authorities and policemen are making money from the prisoners. They are cash cows. Some of the regime's tycoons have enjoyed luxurious lives off of prisoners' labor.

In many modern countries, prisons are called correctional facilities where convicts are reeducated in their civic duties. However, prisons in Myanmar act as a marketplace for heroin, and a breeding ground for HIV/AIDS and sex industry for pedophiles. It's a dining room of hell for political prisoners and a profitable and booming business for wardens and policemen.

According to the research unit of the Assistance Association for Political Prisoners in Burma, 148 people died in the interrogation camps and prisons between 1988 and 2010, and there were 2,209 political prisoners, including monks, nuns, students, professionals, labor activists and politicians at the beginning of 2011.

In addition, dozens of Myanmar's own Nelson Mandelas have spent more than two decades on the floors of 8-square foot cells. Tragically, many have passed half of their lives in solitary confinement. The health of the famous student leader Min Ko Naing, who

was sentenced to 65 years imprisonment, is deteriorating and he suffers from high blood pressure.

These circumstances are just the tip of the iceberg in Myanmar. None of these atrocious human rights violations can be wiped out without the people's participation in the decision making process. One might hope that the new regime turns over a new leaf, takes a step back from inhuman behavior and stops committing crimes against humanity.

In the meantime, the policymakers of ASEAN and other nations in the region need to think twice about supporting the regime's bid for the ASEAN chairmanship in 2014. We must make this a civilized century; countries need to respect the universal values of human rights. It is our moral responsibility to speak out against crimes against humanity in Myanmar and it is the right time to invoke change.

— | ပြောင်းလဲမှုကိုတောင်းဆိုရမယ့် အချိန်ကောင်း | —

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လက်ရှိ အရပ်သားတစ်ပိုင်းစစ်သားတစ်ပိုင်း အစိုးရက အကျဉ်းသူ၊အကျဉ်းသားပေါင်း ၁၄၀၀၀ ကျော်ကို မကြာသေးမီက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ၄၇၂ ဦး ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါဟာ ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ အာဆီယံအလှည့်ကျဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့အတွက် နာမည်ကောင်းရအောင်လုပ်ဆောင်တယ်လို့ ဆိုရမယ့်သဘောပဲဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ပြည်ပရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဟောင်းတွေကို တိုက်ရိုက်မသက်ရောက်ပေမယ့် လက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံထဲက အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ကျန်ရှိနေဆဲဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအတွက် တကယ်ကို စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်စရာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဓမ္မရွှေ့ပြောင်းခြင်းခံရတဲ့သူတွေနဲ့ အမျိုးမျိုးသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုတွေအတွက် စိုးရိမ်စရာအခြေအနေလို့ပဲဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်ဆို ၁၉၈၈ ခုနှစ် သြဂုတ်လ ၈ ရက် ကတည်းက စပြီး မြန်မာနိုင်ငံဟာကမ္ဘာမှာ လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်မှုအများဆုံး နိုင်ငံဆိုတာ ပြောစရာလိုတော့ဘူးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကာလတုန်းက အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ အာဏာရှင်အစိုးရဟာ လွတ်လပ်မှုအညွှန်းကိန်းတွေနဲ့ လူ့အခွင့်အရေးသုံးသပ်မှုအတော်တော်များများမှာ အနိမ့်ဆုံးအဆင့်မှာ ရှိခဲ့တဲ့အစိုးရဆိုတာ အားလုံးသိပြီးကြပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံတချို့ကတော့ ဒီအကျဉ်းသားလွတ်ပေးမှုအပေါ် ထောက်ခံခဲ့ပြီး အာဆီယံဥက္ကဋ္ဌရာထူးထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် ထောက်ပံ့မှုတွေပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ပြဿနာက တချို့သော အာဆီယံအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံတွေဟာ စစ်အစိုးရပေါ်ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့မှုတွေကိုရုတ်သိမ်းဖို့ အာရှပစိဖိတ်နိုင်ငံတွေကို ဆော်ဩလာ ကြတာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာ မြန်မာနိုင်ငံသာမက အာဆီယံအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံတွေနဲ့ အာရှပစိဖိတ်နိုင်ငံတွေရဲ့ လူ့အခွင့်အရေးနဲ့လွတ်လပ်မှုအခြေအနေ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု၊ အောင်မြင်မှုတွေကို ပြန်လည်သုံးသပ်ရမယ့်အချိန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တိတိကျကျပြောရမယ့်ကိစ္စတစ်ခု က မြန်မာနိုင်ငံကို ၁၉၆၂ ခုနှစ်ကတည်းက အာဏာသိမ်းအုပ်ချုပ်လာ ခဲ့တဲ့စစ်အစိုးရဟာ အာရှပစိဖိတ်နိုင်ငံတွေအတွက် သိုးမည်းတစ်ကောင် အဖြစ် ရှိနေတုန်းပဲဆိုတာပါ။

ဒေသတွင်းစီးပွားရေးအခြေအနေမှာ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ပိုမို ကောင်းမွန်တဲ့ လူမှုဖူလုံရေးအခြေအနေနဲ့ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု ရှိလာခဲ့ တယ်လို့ဆိုကြပေမယ့် လက်တွေ့မြန်မာနိုင်ငံရဲ့အခြေအနေကတော့ဆိုး ရွားနေဆဲပဲဖြစ်ပါတယ်။ လတ်တလောမှာ စစ်အစိုးရက နိုင်ငံရေးအ ကျဉ်းသားအချို့ကိုပြန်လွတ်ပေးနေပေမယ့် အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ နိုင်ငံ

ရေးအကျဉ်းသား ၂၀၀၀ ကျော်ဟာအကျဉ်းကျခံနေရဆဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နာမည်ဆိုးနဲ့ကျော်ကြားလှတဲ့ အင်းစိန်အကျဉ်း ထောင်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် တစ်နှစ်ခွဲကျော်ကြာနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အကျဉ်းထောင် အချို့မှာ ငါးနှစ်ကျော်ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်အနေ နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ..

မြန်မာနိုင်ငံက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား တစ် ယောက်ဟာ ဖမ်းဆီးခံရပြီဆိုတာနဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေး တွေရဲ့ စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု ကို လဝက်ခန့်ကြာ ကြုံတွေ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုစစ်ဆေးမေးမြန်း နေတဲ့ အချိန်မှာ နေ့လားညလား ဆိုတာ မသိရနိုင်ဘူး ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေဟာ နိုင်ငံ ရေး အကျဉ်းသားတွေရဲ့ မျက်နှာကို ခေါင်းစွပ်နဲ့ ဖုံးအုပ်ထားတာ ဖြစ်ပါ တယ်။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား တွေဟာတစ်နေ့ကို လက်ဖက်ရည် တစ်ဖွန်းစာ သောက်စရာရေကို ရရှိတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထမင်းနဲ့ ဟင်းကို လုံးလုံးမကျွေးဘဲ အငတ်

မြန်မာနိုင်ငံကို
၁၉၆၂ ခုနှစ်ကတည်းက
အာဏာသိမ်း
အုပ်ချုပ်လာခဲ့တဲ့
စစ်အစိုးရဟာ
အာဂ္ဂမီဖိတ်နိုင်ငံတွေအတွက်
သိုးမည်းဆစ်ကောင်အဖြစ်
ဂိုနေတုန်းပဲဆိုတာပါ

ထားတာကို ရင်ဆိုင်ရပါတယ်။ အများအားဖြင့် ခေါင်းအုံးနဲ့ခြုံစရာ မရှိတဲ့ မှောင်မဲပြီး အေးစက်နေတဲ့အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံထားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရေချိုးခွင့်လုံးဝမရပါဘူး။ တချို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား တွေဟာ ခြေကျင်းခတ်ခံထားရတဲ့အပြင် လျှပ်စစ်ကျင်စက်နဲ့ တို့ပြီး နှိပ်စက်တာ ခံကြရပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား အများစုဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာရော ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ နှိပ်စက် ညှဉ်းပမ်းခံရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်ခံနေရတုန်းမှာပဲ စစ်အာဏာရှင်ရဲ့ လူယုံ တော်တွေရဲ့ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်တာကို ခံကြရတာဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေး သမားအများစုဟာ ပုံမှန်အားဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနဲ့နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ် တွေကို ချမှတ်ခံရလေ့ရှိတာဖြစ်ပါတယ်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတိုင်းဟာ လူသားတစ် ယောက်အဖြစ်ရပိုင်ခွင့်ဖြစ်တဲ့ အခြေခံအခွင့်အရေးတွေကို တရားရုံးထဲ မရောက်ခင်ကတည်းက ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာဖြစ်ပါတယ်။ အကျဉ်းထောင်ထဲ မှာကျွေးမွေးတဲ့ အစားအစာဟာ လုံလောက်တဲ့ အာဟာရပြည့်စုံမှု မရှိတဲ့အစားအသောက်တွေပဲဖြစ်ပါတယ်။

လဝက်ခန့်ကြာ စစ်ကြောရေးကာလပြီးဆုံးပြီးနောက် မာ ကျောပြီး အနံ့ဆိုးလှတဲ့ထမင်းကိုစားရပါတယ်။ ဟင်းအဖြစ် အရွက် ပေါင်းစုံရောပြုတ်ထားတဲ့ဟင်းချိုရယ်၊ တစ်ဖွန်းစာ ငါးပိရယ်ရရှိတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးဝါးကုသမှုနဲ့ ဆေးဝါးတွေအတွက် တောင်းဆိုလို့ မရသလို၊ ဘယ်တော့မှလည်းမရရှိခဲ့ဘူးဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေဟာအကျဉ်းထောင်ထဲမှာ စာရေး၊ စာဖတ်ခွင့်မရဘူး ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအတွက် သတင်းစာဖတ်ခွင့်၊ ရေဒီယိုနားထောင်ခွင့်၊ မဂ္ဂဇင်းဖတ်ခွင့်၊ စာကြည့်

တိုက်အသုံးပြုခွင့်တွေကို လုံးဝခွင့်မပြုဘူးဖြစ်ပါတယ်။ တချို့ ကျောင်းသားနိုင်ငံရေးသမားတွေကတော့ ထောင်ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာသင်ယူလေ့လာနိုင်ဖို့အတွက် အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါစာအုပ်၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်စာအုပ်တွေရဖို့ ထောင်ဝါဒါတွေကို လာဘ်ထိုးရပါတယ်။ စာအုပ်နဲ့ ဘောလ်ပနင် အစား ပလစ်စတစ်အိပ် တုတ်ချောင်းတွေကို အသုံးပြုပြီး ထောင်ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာလေ့လာရတာဖြစ်ပါတယ်။ တရားဝင် မဟုတ်ဘဲ ခိုးချောင်ခိုးဝှက်လေ့လာသင်ယူကြရတာမို့ ထောင်ဝါဒါတွေ သတိမမူမိအောင် ညဖက်မှာမှ အိပ်ပျက်ခံ သင်ယူလေ့လာကြရတာဖြစ်ပြီး နေ့ခင်းဘက်မှာ အိပ်ကြရတာဖြစ်ပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါစာအုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဘိဓာန်စာအုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုကို ထောင်ဝါဒါတွေတွေ့ရှိသိမ်းဆည်းမိသွားပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီ အကျဉ်းသားဟာ စစ်ခွေးတိုက်ကိုအပို့ခံရတော့တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ လေးဘက်ထောက်ပြီး ထောင်ဝါဒါက ကိုယ့်နာမည်ကိုခေါ်တဲ့အချိန်မှာ ခွေးလိုဟောင်ပြရတာဖြစ်ပါတယ်။ အနည်းဆုံးတစ်လလောက် နေ့စဉ် မနက်တိုင်း မီတာ၃၀၀ လောက်ကို တွားသွားဖို့ခိုင်းစေခြင်းခံရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထမင်းစားရတဲ့အခါမှာလည်း ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပုံပေးထားပြီး ခွေးတွေစားသလို ပါးစပ်နဲ့ကုန်းစားရတာဖြစ်ပါတယ်။ စစ်ခွေးတိုက်မှာရှိနေတဲ့ကာလတစ်လျှောက်လုံး ရေချိုးခွင့် မပေးသလို အဝတ်အစားလဲလှယ်ဝတ်ခွင့်လည်း မပေးဘူးဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံလုံးမှာ အကျဉ်းထောင် ၄၃ ခုနဲ့ ရဲဘက်စခန်းပေါင်းရာကျော်ရှိတာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အင်းစိန်ထောင်ဟာ အကြီးဆုံး၊ နှိပ်စက်ညည်းပမ်းမှုအဆိုးရွားဆုံး၊ အိပ်စက်ခိုင်းစွဲ၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်ကူးစက်ပြန့်ပွားမှုအများဆုံး၊ လိင်တူဆက်ဆံဖို့အတွက် ကလေးငယ်တွေ အသုံးချခံရဆုံး နေရာတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် အကျဉ်းသားတစ်သောင်းကျော်ရှိပေမယ့် ထောင်ဆေးရုံဟာ ခုတင်

၁၀၀ ဆန့်ဆေးရုံသာသာဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးငယ်အကျဉ်းသားတွေဟာ နှစ်ကြီးသမားတွေရဲ့လိင်အာသာဖြေပျောက်မှုအတွက် အရောင်းအဝယ်ဈေးကွက်မှာ အသုံးချခံရတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့ပြင် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်က မိုင်းကွင်းတွေကို ရှင်းလင်းဖို့အတွက် အကျဉ်းသားတွေဟာ မိုင်းရှင်းသမားတွေအဖြစ် အသုံးချခံရသလို စစ်ပေါ်တာအနေနဲ့လည်း အဓမ္မစေခိုင်းခံရတာဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားရော၊ သာမန်အကျဉ်းသားတွေပါ ဒီလိုလုပ်ဆောင်ရမှုအတွက် အခကြေးငွေမရရှိတဲ့အပြင် တပ်မတော်အဆင့်မြှင့်တင်မှုလုပ်ငန်းတွေမှာပါ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့အသုံးချခံရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အကျဉ်းသားပေါင်းများစွာဟာ ရဲဘက်စခန်းတွေကို ကျောက်ထုခွဲဖို့၊ ကျောက်မိုင်းခွဲလုပ်ငန်းတွေလုပ်ဆောင်ဖို့ ပို့ဆောင်ခံရတာဖြစ်ပါတယ်။ မီးရထားလမ်းပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှုနဲ့ စစ်တပ်ကတည်ဆောက်နေတဲ့ မြေ အောက်လှိုဏ်ခေါင်းတွေအတွက် လိုအပ်တဲ့ကျောက်တွေကို ရဲဘက်စခန်း ၉၁ ခုက ထုတ်လုပ်ထောက်ပံ့ပေးနေရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ တံတားတွေ၊ စစ်တန်းလျားတွေ၊ စစ်ဗျူဟာအရတူးထားတဲ့ကလုတ်ကျင်းတွေ၊ ဟိုတယ်တွေအများစုဟာ တစ်ခုလုံးဖြစ်စေ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်စေ အကျဉ်းသားတွေကို အဓမ္မခိုင်းစေပြီး တည်ဆောက်ထားခဲ့တဲ့အရာတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။ အကျဉ်းထောင်အာဏာပိုင်တွေနဲ့ရဲတွေဟာ အကျဉ်းသားတွေဆီကနေ ငွေခွင်ဖန်လှေ့ရှိတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအတွက် အကျဉ်းသားတွေဟာ ထောင်အာဏာပိုင်တွေနဲ့ရဲတွေအကျိုးအမြတ်ရရှိဖို့အတွက် အသုံးချခံရတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေဖြစ်လာပါတယ်။ တချို့စစ်အာဏာရှင်တွေက ဒီလိုအကျဉ်းသားတွေရဲ့လုပ်အားကိုအသုံးပြုပြီး ဇိမ်ခံချင်ကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ခေတ်သစ်တိုင်းပြည်တွေမှာတော့ အကျဉ်းထောင်ဟာ လူမှုကျင့်ဝတ်တွေကို ပြန်လည်သင်ကြားဖို့ဖြစ်ဒဏ်ချမှတ်တဲ့နေရာ၊ အမှားပြင်ဆင်နိုင်ဖို့ အထောက်အပံ့နေရာတစ်ခုအဖြစ် ကျင့်သုံးကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ အကျဉ်းထောင်ဟာ ဘိန်းဖြူ ဝယ်ရောင်းဈေးကွက်၊ အိပ်စက်အိုင်ဗွီ၊ အေအိုင်ဒီအက်စ် ပြန့်ပွားရာနေရာ၊ ကလေးသူငယ်တွေအတွက် (သူတို့ကို လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်ဝင်စားသူတွေအတွက်) လိင်စက်ရုံသာ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအတွက်ကတော့ ငရဲပြည်ကထမင်းစားခန်း၊ ထောင်ဝါဒါနဲ့ရဲတွေ အတွက်က စီးပွားရေးနဲ့အကျိုးအမြတ် ဖြစ်ထွန်းစေတဲ့ နေရာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ
 ကူညီစောင့်ရှောက်ရေးအသင်း
 (အေအေပီပီ)ရဲ့ စစ်တမ်းတွေအရ
 ၁၉၈၈ ခုနှစ်နဲ့ ၂၀၁၀ ခုနှစ်
 ကြားမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား
 ၁၄၈ ယောက်ဟာ စစ်ကြောရေး
 စခန်းနဲ့ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ သေ
 ဆုံးခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၁၁
 ခုနှစ် အစပိုင်းထိ ရဟန်းသံဃာ၊
 ကျောင်းသား၊ အလုပ်သမား၊ နိုင်ငံ
 ရေးသမား၊ သီလရှင်၊ ပညာရှင်၊
 တက်ကြွလှုပ်ရှားသူစသဖြင့် ဖမ်းဆီး
 ခံထားရတဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား
 ၂၂၀၉ ဦးရှိနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေ
 အတွက်ကတော့
 ငရဲပြည်က ထမင်းစားခန်း၊
 ထောင်ဝါဒါနဲ့
 ရဲတွေအတွက်
 စီးပွားရေးနဲ့အကျိုးအမြတ်
 ဖြစ်ထွန်းစေတဲ့နေရာပဲ
 ဖြစ်ပါတယ်။

အကျဉ်းသားတော်တော် များများဟာ ၁၀ ပေပတ်လည် အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နှစ်ပေါင်း များစွာနေရတာဖြစ်ပါတယ်။ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာက တချို့ဟာ အဲဒီ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာအကျဉ်းကျခံရင်း အထီး ကျန်ဝေဒနာခံစားရပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာ ရေမျက်ပြင်ထက်မြင်နေရတဲ့ရေခဲစိုင်တစ်ခုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းလို လက်ရှိမြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မြင်နေရတဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူလူထုက အစိုးရရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပြုမှုလုပ်ငန်းစဉ်တွေမှာ ပါဝင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုရင် ဒီလိုဆိုးရွားလှတဲ့ လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်ခံရမှုတွေဟာလည်း ပပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခုမျှော်လင့်နိုင်တာက လက်ရှိအစိုးရသစ်ဟာ လူ့မဆန်တဲ့မှုခင်းကျူးလွန်မှုတွေကိုရပ်တန့်ပြီး၊ လူ့မဆန်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုပြင်ဆင်ပြီး အခြေအနေသစ်တစ်ခုကို ပြောင်းလဲဖန်တီးနိုင်ကောင်းတယ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အာဆီယံအပါအဝင် ဒေသတွင်းက လူမှုယဉ်ကျေးမှု မြင့်မားလာတဲ့ရာစုကြီးထဲက တိုင်းပြည်တွေ အကုန်လုံးဟာ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းက အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ လူ့အခွင့်အရေးတန်ဖိုးတွေကို လေးစားလိုက်နာလာအောင် လုပ်ဆောင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ မြန်မာနိုင်ငံက လူ့မဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဆန့်ကျင်ဖို့၊ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုဖို့အတွက် ကိုယ်တိုင်ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချိန်ဟာ ပြောင်းလဲမှုကို တောင်းဆိုဖို့ အချိန်ကောင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

Burma must declare war against corruption

Corruption in Burma (Myanmar) is systemic and widespread, and will be the most significant threat to the country's future economic growth and development.

There are many factors that contribute to corruption in Burma, including an inadequate legal framework, a lack of willingness to combat corruption, and the prevalence of bribery, commonly known in Burma as 'tea money'. Corruption in Burma is not only a major problem for the country's second round of reforms, but also threatens the country's economic development and growth. It can be seen at all levels of government — from the national government and national institutions down to the regional and local levels. Today, Burma is continually ranked as one of the most corrupt countries in the world in line with Somalia and Afghanistan.

Burma has a notorious 'tea money' culture, and the lack of independent civilian institutions undermine the rule of law, good governance and the overall integrity of the state. The Thein Sein administration has occasionally called for better governance and more anti-corruption mechanisms, but words are not enough — concrete action is needed. Not only does Burma need to introduce anti-corruption laws, it also needs an independent anti-corruption watchdog. Public institutions, as well as the business community, need to change their perception of corruption and make clear to the government that corruption can no longer be tolerated. The culture of tea money must be perceived as not only a moral wrong but a serious crime with deeply harmful effects on the wider public. It severely impacts on Burma's economic development, as it deters international investors from investing in the Burmese market for fear of having their investment besmirched by corrupt Burmese officials.

Corruption in Burma not only affects good governance but underpins economic distortion. For example, there is no transparent fiscal administrative mechanism and public financial management system in place. No one apart from high-ranking government officials knows how much public revenue Burma collects. And there are countless allegations of corruption by public officials. Both cabinet ministers and high-ranking officials, particularly those in departments regulating mining, oil and gas, are

continuously suspected of transferring public revenue to their private overseas bank accounts. Ministers and senior public officials in departments that regulate Burma's resource sectors are notoriously corrupt, as the lack of transparent licensing systems and public reporting mechanisms contribute to the spread of corruption in these ministries.

There are a number of steps Burma can take to strengthen its fight against corruption.

First, with respect to the systemic corruption in the mining and resource industries, licensing mechanisms and auction procedures should be established and made known to the public.

Second, public debate and participation should be encouraged in both the government's law-making and decision-making processes. One way to achieve this is by introducing freedom of information laws. While the Central Statistical Organisation occasionally provides some country information to donors and multinational agencies, the people of Burma are unable to access government documents detailing public revenue, expenditures and government procurement, as the Thein Sein administration has not yet made these documents publicly available. Without a public reporting system and freedom of information laws, corruption in Burma will remain widespread and the country will continue to be ranked as one of the world's most corrupt states.

Third, Burma needs to establish credible anti-corruption mechanisms. The TheinSein administration recently announced it is willing to join the Extractive Industries Transparency Initiative (EITI), a voluntary, global initiative that compels the government to publicly disclose profits made by the mining and resource sector. But the general public does not see the EITI as a credible authority on anti-corruption. Incredibly, rather than appointing civilian or independent members to the EITI Leading Authority, a high-level committee responsible for overseeing the EITI's implementation, President TheinSein appointed former military generals who were once on the EU and the US blacklist.

Three years after President U TheinSein discussed the idea of 'second-reforms', his administration must declare war against corruption at every institutional level of the society to have a chance of succeeding in his reform plans.

—| အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ရင်ဆိုင်စစ်ပွဲ |—

မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဂတိလိုက်စားမှုဟာ စနစ်တကျကို ကျယ်ပြန့်နေတဲ့အရာဖြစ်ပြီး တိုင်းပြည်ရဲ့အနာဂတ်စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးမှုတွေအတွက် လုံးလုံးခြိမ်းခြောက်နေတဲ့အရာတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အဂတိလိုက်စားမှုကိုတိုက်ဖျက်ဖို့ စိတ်ပါလက်ပါမရှိတာ၊ အဂတိလိုက်စားမှုနည်းပါးအောင် တရားဝင်မှုဘောင်ချမှတ်ထားမှု အားနည်းချက်တွေအပါအဝင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဂတိလိုက်စားမှုဖြစ်ပေါ်အောင်တွန်းအားပေးနေတဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက အဂတိလိုက်စားမှုဟာ တိုင်းပြည်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကာလအတွက် အဓိကပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ရုံမက တိုင်းပြည် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် အဓိကပြဿနာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဂတိလိုက်စားမှုကို ပြည်ထောင်စုအစိုးရအဆင့်နဲ့ ပြည်ထောင်စုအဆင့်အင်စတီကျူးရှင်းတွေကစပြီး ပြည်နယ်နဲ့ အောက်ခြေအစိုးရအဆင့်တိုင်းမှာ တွေ့နိုင်တာဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိမှာ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဆိုမာလီယာ၊ အာဖဂန်နစ္စတန်တို့နဲ့အတူ ကမ္ဘာ

အဂတိလိုက်စားမှု အများဆုံးတိုင်းပြည်အဖြစ် အဆင့် သတ်မှတ်ခြင်း ခံထားရဆဲဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူသိများလှတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ယဉ်ကျေးမှု တစ်ခုရှိပါတယ်။ ဒါဟာဆိုးရွားတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုလို့ ပြောရမှာဖြစ် ပါတယ်။ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုအားနည်းတဲ့အတွက် အရပ်ဖက်အင်စတီ ကျူးရှင်းတွေရဲ့ လွတ်လပ်မှုဟာ လျော့ကျနေတဲ့အခြေအနေဖြစ်ပါ တယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့အုပ်ချုပ်မှု၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ ခိုင်မာတည်တံ့မှု အားလုံး ဟာ အားနည်းချက်တွေပြည့်နေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဦးသိန်းစိန်ဦးဆောင်တဲ့အစိုးရအဖွဲ့ဟာ ပိုမို ကောင်းမွန်တဲ့ အုပ်ချုပ်မှုနဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးယန္တရားကို ပိုမိုလုပ်ဆောင် ဖို့ ရံဖန်ရံခါ မိန့်ခွန်းခြွေလှေ့ရှိပေမယ့် ဒီလိုစကားလုံးတွေပြောရုံ နဲ့ မလုံလောက်ပါဘူး။ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြနိုင်တဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေ တကယ်လိုအပ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ ခြစားမှု တိုက်ဖျက်ရေးဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းဖို့လိုအပ်သလို ခြစားမှု တိုက်ဖျက်ရေး အတွက် စောင့်ကြည့်လေ့လာနိုင်ဖို့ လွတ်လပ်တဲ့အဖွဲ့အစည်းတွေလည်း လိုအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။ အရပ်ဖက်အင်စတီကျူးရှင်းတွေ၊ စီးပွားရေး အဝန်းအဝိုင်းတွေဟာ အဂတိလိုက်စားမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိအမြင် ကို ပြောင်းလဲလို့ဖို့အပ်သလို အစိုးရကိုလည်း အဂတိလိုက်စားဖို့အတွက် ခွင့်ပြုတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ခိုင်မာအောင်လုပ်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်ပါ တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးယဉ်ကျေးမှုဟာ လူမှုကျင့်ဝတ်နဲ့ မလျော်ညီတဲ့ အရာဖြစ်ရုံမက လူထုကြားမှာ ဆိုးရွားတဲ့အကျိုးဆက်ဖြစ်စေတဲ့ မ ကောင်းမှုတစ်ခုအဖြစ် လေးလေးနက်နက် သိနားလည်ဖို့လိုအပ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရားဝင်လိုဖြစ်နေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံက အဂတိလိုက်စားမှု ဟာ မြန်မာ့စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအပေါ် အကြီးအကျယ်ကို

အကျိုးသက်ရောက်စေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဈေးကွက်ကို လာရောက်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမယ့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ သူတွေဟာ ဒီအဂတိလိုက်စားမှုကြောင့် သူတို့ရဲ့ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုတွေ အလဟဿဖြစ်သွားမှာကို စိုးရွံ့နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ မြန်မာ့စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အတွက် အတားအဆီးဖြစ်စေတဲ့အရာပါပဲ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဂတိလိုက်စားမှုရှိနေတာဟာ ကောင်းမွန်တဲ့အုပ်ချုပ်ရေးကို ထိခိုက်စေရုံသာမက ယိုင်နဲ့ နေတဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့စီးပွားရေးကို ပိုဆိုးရွားစေအောင် တွန်းချနေတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင် ဘဏ္ဍာ ရေး အုပ်ချုပ်မှုယန္တရားနဲ့ ပြည်သူ့ ဘဏ္ဍာငွေ စီမံခန့်ခွဲမှု အခန်းကဏ္ဍ မှာ ပွင့်လင်းမြင်သာမှု မရှိတာဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပြည်သူ့အခွန် ဘဏ္ဍာငွေ ဘယ် လောက်ကောက်ခံရရှိတယ်ဆိုတာ ကို အစိုးရပိုင်းက အဆင့်မြင့်အရာရှိ တွေထဲမှာတောင် သိတဲ့သူ မရှိသ လောက်ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အဂတိ လိုက်စားမှုတွေဟာလည်း မရေ တွက်နိုင်အောင် ရှိနေခဲ့တာဖြစ်ပါ တယ်။ အစိုးရအဖွဲ့ဝန်ကြီးတွေနဲ့ အဆင့်မြင့်အရာရှိကြီးတွေ အထူးသ ဖြင့် သတ္တုတွင်း၊ ရေနံနဲ့ သဘာဝ

မြန်မာနိုင်ငံမှာ
လူသိများလှတဲ့
လက်ဖက်ရည်ဖိုး
ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခု
ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ
ဆိုးရွားတဲ့
ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုလို့
ပြောရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဓာတ်ငွေစတဲ့ဌာနတွေက ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပြည်သူ့အခွန်ဘဏ္ဍာငွေတွေကို ပြည်ပနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ သူတို့ရဲ့ဘဏ်စာရင်းတွေထဲကို လွှဲပြောင်းအပ်နှံနေတယ်လို့ သံသယရှိခံနေရ တာဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်ရဲ့သယံဇာတရင်းမြစ်ကဏ္ဍတွေကို ကိုင်တွယ်နေရတဲ့ဌာနတွေက ဝန်ကြီးတွေနဲ့ အကြီးတန်းအရာရှိတွေဟာ အဂတိလိုက်စားမှု အကျူးလွန်ဆုံးပဲဖြစ်ပါတယ်။ ပွင့်လင်းမှုမရှိတဲ့လိုင် စင်စနစ်၊ သူတို့တွေဘယ်လောက် အဂတိလိုက်စားတယ်ဆိုတာကို ပြည်သူသိအောင် မပြောနိုင်သေးတဲ့ အားနည်းချက်တွေကြောင့်လည်း သူတို့ရဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုဟာ ဆိုးရွားနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုကို တိုက်ဖျက်ရာမှာ အားသားချက်ရနိုင်တဲ့ အချက်တချို့ကို ပြောပြချင်ပါတယ်။

ပထမအချက်က သတ္တုတွင်းနဲ့ သံယံဇာတရင်းမြစ်ကဏ္ဍတွေမှာ အသားကျနေပြီးဖြစ်တဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုနဲ့ဆက်စပ်ပြီး ပြောရရင် လိုင်စင်စနစ်နဲ့လေလံလုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ခိုင်မာအောင် လုပ်ဆောင်ပြီး အများပြည်သူသိရှိနိုင်ဖို့ လုပ်ဆောင်သင့်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယကတော့ အစိုးရရဲ့ဥပဒေပြုမှုနဲ့ အတည်ပြုဆုံးဖြတ်မှု လုပ်ငန်းစဉ်တွေမှာ ပြည်သူတွေရဲ့ပါဝင်မှုနဲ့ဆွေးနွေးမှုတွေကို တွန်းအားပေးဖို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ လွတ်လပ်စွာ သတင်းအချက်အလက်ရယူခွင့် ဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းခြင်းကလည်း အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရာမှာ အောင်မြင်မှုရစေနိုင်တဲ့နည်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

ဗဟိုစာရင်းအင်း အဖွဲ့အစည်းတွေက တစ်ခါတစ်ရံမှာ မြန်မာပြည်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ အချက်အလက်တချို့ကို နိုင်ငံတကာအလှူရှင်တွေ

နဲ့ အေဂျင်စီတွေကိုဖြန့်ဝေတဲ့အချိန်မှာတောင် မြန်မာပြည်သူတွေဟာ ပြည်သူ့အခွန်ဘဏ္ဍာငွေ စာရင်း၊ အသုံးစရိတ်၊ အစိုးရရငွေ တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသေးစိတ်အချက်အလက်တွေကိုသိခွင့်မရဘူးဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိ ဦးသိန်းစိန်အစိုးရကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအချက်အလက် တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြည်သူတွေသိရှိအောင် ထုတ်ပြန်ခြင်းမရှိသေးဘူးဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူ့ကိုချပြတဲ့စနစ်နဲ့ လွတ်လပ်စွာသတင်းအချက် အလက်ရရှိခွင့် ဥပဒေမရှိဘူးဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဂတိလိုက်စားမှုဟာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိနေဦးမှာဖြစ်ပြီး တိုင်းပြည်ကလည်း ကမ္ဘာ့ အဂတိလိုက်စားမှု အရှိဆုံးနိုင်ငံစာရင်းထဲမှာ ရှိနေဦးမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။

တတိယအချက်အနေနဲ့က အများယုံကြည်လက်ခံနိုင်တဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့ကို မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ ထူထောင်ဖို့လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဦးသိန်းစိန်အစိုးရအဖွဲ့ကတော့ သိပ်မကြာသေးမီက သယံဇာတရင်းမြစ်များထုတ်ယူမှု ပွင့်လင်းမြင်သာရေးဖော်ဆောင်မှုအဖွဲ့ဝင်ဖို့ ဆန္ဒရှိတဲ့အကြောင်း၊ သယံဇာတရင်းမြစ်ထုတ်ယူမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတိထားလုပ်ဆောင်သွားဖို့ရှိကြောင်း၊ သတ္တုတွင်းနဲ့ သယံဇာတရင်းမြစ်ကဏ္ဍတွေက ရရှိတဲ့အကျိုးအမြတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူသိရှင်ကြားထုတ်ဖော်ပြောဆိုဖို့ နိုင်ငံတကာရဲ့တိုက်တွန်းမှုတွေအတိုင်းလုပ်ဆောင်သွားဖို့ဆန္ဒရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သယံဇာတရင်းမြစ်များထုတ်ယူမှု ပွင့်လင်းမြင်သာရေးဖော်ဆောင်မှုအတွက် အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးမှာ အများယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်လုပ်ဆောင်မယ့် အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းကိုခုထိမတွေ့ရသေးတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ထူးခြားတာက သယံဇာတရင်းမြစ်များ ထုတ်ယူမှုပွင့်လင်းမြင်သာရေးအတွက်အကောင်အထည်ဖော်တာကို စောင့်ကြည့်ဖို့ အဆင့်

မြင့်ကော်မတီ ဖွဲ့စည်းရာမှာ သမ္မတဦးသိန်းစိန်က အရပ်ဖက်အဖွဲ့ အစည်း ဒါမှမဟုတ် လွတ်လပ်တဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေကို ခန့်အပ်ခြင်းထက် တစ်ချိန်က အမေရိကန်နဲ့ ဥရောပသမဂ္ဂနိုင်ငံတွေက အမည်မည်း စာရင်း သွင်းခံထားရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်းတွေကို ခန့်အပ်နေရာပေးခဲ့ တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်ဆို သမ္မတဦးသိန်းစိန်အစိုးရအနေနဲ့ ဒုတိယပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုဆိုတဲ့အိုင်ဒီယာကို ဆွေးနွေးပြီးနောက် သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု စီမံကိန်းအောင်မြင်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အဖြစ် လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲက အင်စတီကျူးရှင်းအဆင့်တိုင်းမှာ အဂတိလိုက် စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးစစ်ပွဲဆင်နွှဲဖို့ မဖြစ်မနေချမှတ်ရမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။

Anti-Corruption Commission needs reform

In February President U Thein Sein formed the 15-member Anti-Corruption Commission (ACC). The commission, which is primarily comprised of former high-ranking military personnel who had received technical know-how from the UN Office for Drugs and Crime (UNODC) and the UN Development Program (UNDP), began working.

The President, the Speakers of the Pyithu Hluttaw and the Amyotha Hluttaw were also made members, leading to widespread fears that without non-government members the commission will be largely ineffective.

Despite this, the existence of such a commission remains a significant development as there was no anti-corruption institution or policy to combat graft for more than five decades in the country.

It is not clear what kinds of corruption are being tackled by the ACC and there are varying forms of corruption to be found in Myanmar.

The World Bank and Transparency International define corruption as “abuse of public power for private gain”. On the other hand, according to Daw Aung San Suu Kyi’s 1991 book *Freedom From Fear*, “it is not power that corrupts but fear. Fear of losing power corrupts those who wield it and fear of the scourge of power corrupts those who are subject to it.”

No matter what description we give it, the ACC needs to outline a practical classification of corruption and get to work prosecuting offenders if it is to gain the confidence of both domestic and international investors.

There are three anti-corruption laws that can be employed: the Penal Code (1861), the Suppression of Corruption Act (1948) and the Anti-Corruption Law (2013) that was especially designed to protect people from corrupt civil servants.

Corruption in Myanmar is precisely correlated to the quality of governance, and due to the declining quality of governance in the economy for many decades, corruption has skyrocketed since 1988.

It has a withering effect on business, scaring off investors and slowing down progress. No ethically minded business firms willingly invest in a corrupt

economy, apart from the resource extraction industry as they have an absolute comparative advantage being so much bigger and more powerful than any company in Myanmar.

If Myanmar is to really crack down on corruption it needs to see the Tatmadaw withdraw from the economy and politics altogether. If the citizens of Myanmar pull the Tatmadaw from the economy, corruption in Myanmar will be reduced. Once governance in Myanmar is increased, corruption will decrease and if the ACC is to really have some bite, five changes need to be made.

First, the ACC's commissioners must prioritise a people-centred anti-corruption policy. They must be involved in deciding what reforms need to be made to the ACC and what its policy should be. If it is to gain both the public's and investors' confidence the ACC needs to work with multilateral agencies and global banks to conduct an asset recovery program so that public money stolen by former military generals, particularly former dictator Than Shwe and his family, are repaid to the state.

By applying Article 17 and Article 23 of the UN Convention Against Corruption the ACC should submit a freeze order to the United Nations and the World Bank and other agencies in order to recover public assets and money. Help should also be sought from the

International Centre for Asset Recovery and the World Bank's Asset Recovery Watch.

Second, while the economy engages with globalised and increasingly digitised world order Myanmar is also increasingly vulnerable to outside influences beyond its control. So the private sector, aid agencies, foreign diplomats and transnational actors should be additional targets of the anti-corruption commission.

The Foreign Corrupt Practices Act (1977) of the US, the Bribery Act (2010) of the UK, and Switzerland's Restitution of Illicit Assets Act (2011) are all legislative models that could be examined and followed.

Third, the ACC should work with Singapore's CPIB (Corrupt Practices Investigation Bureau) and Thailand's National Counter Corruption Commission (NCCC) as they have been tackling corruption for decades. My suggestion is that this commission works in four areas: investigation, prevention, education and policy coordination.

A freedom of information law should be passed and there should be the right to check the state's financial assets. Activists and democratic politicians should encourage an open-budget policy in the country, as there was no budget policy in Myanmar for decades. The commission should also work on how to keep the

budget and tax system more transparent and accountable. The state's procurement processes, how it allocates business licences and aid transactions have to be standardised and the accounting system should be modernised. In collaboration with the private sector and international agencies, the ACC should educate the business community about how to act in an ethical manner.

And fourth, the ACC needs the enough funding to get the job done. And now, the ball is the court of President U Thein Sein's administration.

အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင် အလုပ်ဖြစ်မှာလား

ပြီးခဲ့တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ သမ္မတဦးသိန်းစိန်က အဖွဲ့ဝင် ၁၅ ဦးပါဝင်တဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါတယ်။ ကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင်တွေကတော့ အရင်စစ်အစိုးရလက်ထက် တုန်းက အဆင့်မြင့်ရာထူး စစ်ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးတွေကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သူတွေ၊ ကုလသမဂ္ဂဖွံ့ဖြိုးမှုအစီအစဉ်၊ ကုလသမဂ္ဂမှူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့မှုခင်းတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့တို့ဆီက အဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးဆိုင်ရာ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေကို နားလည်တတ်ကျွမ်းထားသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကော်မရှင်က သူတို့နဲ့လုပ်ငန်းစတင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

သမ္မတ၊ ပြည်သူ့လွှတ်တော်နဲ့ အမျိုးသားလွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌတွေကိုယ်တိုင် ကော်မရှင်မှာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပါဝင်ခဲ့တာကြောင့် အစိုးရမဟုတ်တဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေမပါဝင်ဘဲ ကော်မရှင်ဟာ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ပိုပြီးဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်းပြည်မှာနှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု၊ အဂတိလိုက်စားမှုကို တိုက်ဖျက်နိုင်ဖို့ မူဝါဒမရှိ၊

အဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်း မရှိ ဖြတ်သန်းခဲ့ရာကနေ အဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက် ရေးကော်မရှင် ပေါ်ထွက်လာတယ်ဆိုတာ တိကျတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးမှု တစ်ခုရှိလာတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကော်မရှင်အနေနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိထားပြီးဖြစ်တဲ့ အမျိုးမျိုးသော အဂတိလိုက်စားမှုများစွာ ထဲက ဘယ်လိုအဂတိလိုက်စားမှုမျိုးကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်း သွားမှာလဲဆိုတာကတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမရှိလှပါ ဘူး။

ကမ္ဘာ့ဘဏ်နဲ့ နိုင်ငံတကာ ပွင့်လင်းမြင်သာမှု အဖွဲ့အစည်းတွေက အဂတိလိုက်စားမှုကို ပုဂ္ဂလိက အကျိုးအမြတ်အတွက် အများပြည် သူနဲ့ဆိုင်တဲ့ အခွင့်အာဏာကို အလွဲ သုံးစား ပြုလုပ်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ် ကထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ဒေါ်အောင်ဆန်း စုကြည်ရဲ့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမှ ကင်း ဝေးရေး စာအုပ်မှာတော့ အဂတိ လိုက်စားမှု၊ အကျင့်ပျက် ခြစားခြင်း ဟာ အခွင့်အာဏာတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတစ်ခု သာဖြစ် တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အကျင့်ပျက် ခြစားမှု အခွင့်အာဏာကို ဆုံးရှုံးမှာ ကြောက်တဲ့သူတွေဟာ အကျင့် ပျက်မှုကို အာဏာတစ်ခုအဖြစ် ဆွဲကိုင်ခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။

အမျိုးမျိုးသော
အဂတိလိုက်စားမှု
များစွာထဲက ဘယ်လို
အဂတိလိုက်စားမှုမျိုးကို
ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းသွားမှာလဲ
ဆိုတာကတော့
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
မရှိလှပါဘူး

ပြီးတော့ ဒီလုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာဆုံးရှုံးမှာကိုကြောက်တဲ့အတွက်သူတို့ဟာ အကျင့်ပျက်မှုတွေကို ဆက်လက်ပြီးလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထားခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ရှိ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင်အနေနဲ့ လက်တွေ့တိကျတဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုအမျိုးအစားတွေကို အကြမ်းဖျင်းထုတ်နုတ်ဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံတကာနဲ့ပြည်တွင်းက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေ သူတို့ရဲ့အကျိုးအမြတ်ပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုရှိလာစေဖို့ အဂတိလိုက်စားမှုကျူးလွန်သူတွေကို တရားစွဲဆိုအပြစ်ပေးတဲ့လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ဆောင်ဖို့လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ အသုံးပြုနိုင်တဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးဥပဒေ သုံးခုရှိပါတယ်။ ၁၈၆၁ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ် အဂတိလိုက်စားမှုချေမှုန်းရေးဥပဒေနဲ့ ၂၀၁၃ ခုနှစ်က ပြဋ္ဌာန်းခဲ့တဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးဥပဒေတို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ ဒီဥပဒေတွေဟာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေအကျင့်ပျက်မှုနဲ့ လာဘ်စားမှုကနေ ပြည်သူတွေကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်အောင် ရေးဆွဲ ပြဋ္ဌာန်းထားခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံက အဂတိလိုက်စားမှုတွေဟာ အစိုးရရဲ့အုပ်ချုပ်မှုအရည်အချင်းနဲ့တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်နေခဲ့တာဖြစ်ပြီး ရာစုနှစ်များစွာ စီးပွားရေးပိုင်းဆိုင်ရာမှာ အစိုးရရဲ့အုပ်ချုပ်မှုညံ့ဖျင်းခဲ့တာကို ပြသနေခဲ့တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ကစပြီး အဂတိလိုက်စားမှုဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တစ်ဟုန်ထိုးမြင့်တက်လာခဲ့တာကြောင့်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေပေါ်မှာ ဆိုးဆိုးရွားရွား သက်ရောက်စေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ပြုလုပ်ဖို့ စိုးရွံ့စေခဲ့ပြီး စီးပွားရေးတိုးတက်မှုတွေဟာလည်း တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းသွားခဲ့တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ခြစားယိုယွင်းနေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေထဲကို သဘာဝအရင်းအမြစ်ထုတ်ယူသုံးစွဲမှုမှာ ကြီးကြီးမားမားအကျိုးအမြတ်ရရှိပြီး တခြားကုမ္ပဏီတွေထက် အများကြီး အာဏာပါဝါရော အကျိုးအမြတ်ပါရရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေကလွဲရင် လူမှုကျင့်ဝတ်အရဆိုပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ဘယ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီကမှ စိတ်ဆန္ဒမရှိကြပါဘူး။

မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုကို အမှန်တကယ် ချေမှုန်းဖျက်စီးပစ်မယ်ဆိုရင် တပ်မတော်ရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို စီးပွားရေးနဲ့နိုင်ငံရေးမှာပါဝင်နေမှုကနေ ဖယ်ခွာထုတ်နိုင်ဖို့လိုအပ်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေအနေနဲ့ စီးပွားရေးပိုင်းမှာ တပ်မတော်ရဲ့ပါဝင်ပတ်သက်နေမှုကို ဖယ်ထုတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံတွင်းက အဂတိလိုက်စားမှုကို လျော့ချနိုင်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံက အုပ်ချုပ်မှုစနစ်မြင့်မားလာတဲ့အချိန်မှာ အဂတိလိုက်စားမှုတွေလည်း လျော့ကျလာမှာဖြစ်မှာတယ်။ အဂတိလိုက်စားမှုကော်မရှင်အနေနဲ့ အခက်အခဲတချို့ရှိနေမှာ အမှန်တကယ်ဆိုပေမယ့် အောက်ပါအချက်ငါးချက်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုလုပ်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်တာ အမှန်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ပြည်သူ့ကိုဗဟိုပြုတဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးမူဝါဒကို ဦးစားပေးလုပ်ငန်းတစ်ရပ်အဖြစ်ဖော်ဆောင်ဖို့ မဖြစ်မနေလုပ်ဆောင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူတွေဟာ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင်အနေနဲ့ ဘာတွေပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့လိုအပ်တယ်၊ ဘယ်လိုမူဝါဒတွေရေးဆွဲချမှတ်ဖို့လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်

ချက်တွေချမှတ်ရာမှာ မဖြစ်မနေပါဝင်ဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူနဲ့ရင်းနှီးမြုပ်နှံသူတွေဆီက ယုံကြည်မှုကိုရရှိဖို့အတွက်ဆိုရင် ကော်မရှင်အနေနဲ့ အရင်စစ်အစိုးရလက်ထက်က စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ အလွဲသုံးစားလုပ်သွားတဲ့ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာတွေကို ပြန်လည်စိစစ်သိမ်းယူ နိုင်မယ့်လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ဦးဆောင်ကြီးကြပ်နိုင်ဖို့ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ဘဏ်လုပ်ငန်းအဖွဲ့အစည်းတွေ၊ ဘက်ပေါင်းစုံပါဝင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်း တွေနဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ဖို့လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကုလသမဂ္ဂ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ကြေညာစာ တမ်းပါ အပိုဒ် ၁၇ နဲ့ အပိုဒ် ၂၃ အရ ကော်မရှင်အနေနဲ့ ကုလ သမဂ္ဂ၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်အပါအဝင်အဖွဲ့အစည်းတွေကို မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံ သားတွေရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ၊ ငွေကြေးတွေကို ပြန်ထေတဲ့လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဆောင်ဖို့နဲ့ ဆက်လက်သုံးစွဲမှုတွေကို ပိတ်ပင်ဖို့ အဆိုတင်သွင်း သင့်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေအတွက် ကမ္ဘာ့ဘဏ်ရဲ့အကျိုးအမြတ်များ ပြန်လည်ရရှိမှုစောင့်ကြည့်ရေးနဲ့ အကျိုးအမြတ်များပြန်လည်ရရှိမှု နိုင်ငံတကာဗဟိုဌာနတို့ဆီက အကူအညီလက်ခံရရှိဖို့လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါ တယ်။

ဒုတိယက မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့နိုင်ငံတကာနဲ့ စီးပွားရေးချိတ် ဆက်မှု၊ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကမ္ဘာကို ပိုမိုချိတ်ဆက်မှုလုပ်ဆောင်ရာမှာ တိုး တက်မှုရှိလာပေမယ့် ဒါကိုထိန်းချုပ်ထားနိုင်တဲ့အခြေအနေကတော့ အားနည်းနေဆဲပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ပုဂ္ဂလိကအခန်းကဏ္ဍ၊ ကူညီထောက်ပံ့ပေးရေးအေဂျင်စီ၊ နိုင်ငံတကာသံတမန်တွေနဲ့ ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေးဆိုင်ရာလုပ်ဆောင်သူတွေဟာ အဂတိလိုက်စားမှု တိုက် ဖျက်ရေးကော်မရှင်ရဲ့ ဦးတည်ချက်တွေကို ပိုပြီး အာရုံ စူးစိုက်သင့် တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၇၇ ခုနှစ် အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံခြား အဂတိလိုက်စားမှု အရေးယူမှုဥပဒေ၊ ယူကေနိုင်ငံရဲ့ လာဘ်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးဥပဒေ ၂၀၁၀ နဲ့ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဆွတ်ဇာလန်နိုင်ငံရဲ့ တရားမဝင်ပိုင်ဆိုင်မှုများ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းခြင်းဥပဒေတို့ဟာ အဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးအတွက် စံနမူနာဥပဒေတွေဖြစ်တာမို့ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ ဒါတွေကို လေ့လာဆည်းပူး အတုယူသင့် တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

တတိယအနေနဲ့ကတော့ အဂတိ လိုက်စားမှု ကော်မရှင်အနေနဲ့ စင်ကာပူနိုင်ငံက အဂတိလိုက်စားမှု လက်တွေ့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဗဟိုနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံက အဂတိလိုက်စားမှု စောင့်ကြည့်ရေး ကော်မရှင်အဖွဲ့တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး လုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်သင့်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့တွေဟာ အဂတိ လိုက်စားမှုတွေကို နှစ် ပေါင်းများစွာ ဖော်ထုတ်တိုက်ဖျက် နေခဲ့တဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေဖြစ်ပါ တယ်။ သူတို့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး မြန်မာ နိုင်ငံ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက် ရေးကော်မရှင်အနေနဲ့ စုံစမ်း စစ် ဆေးခြင်း၊ တားဆီးခြင်း၊ ပညာပေး ခြင်းနဲ့ မူဝါဒညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်မှု တွေကို လုပ်ဆောင်သင့်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

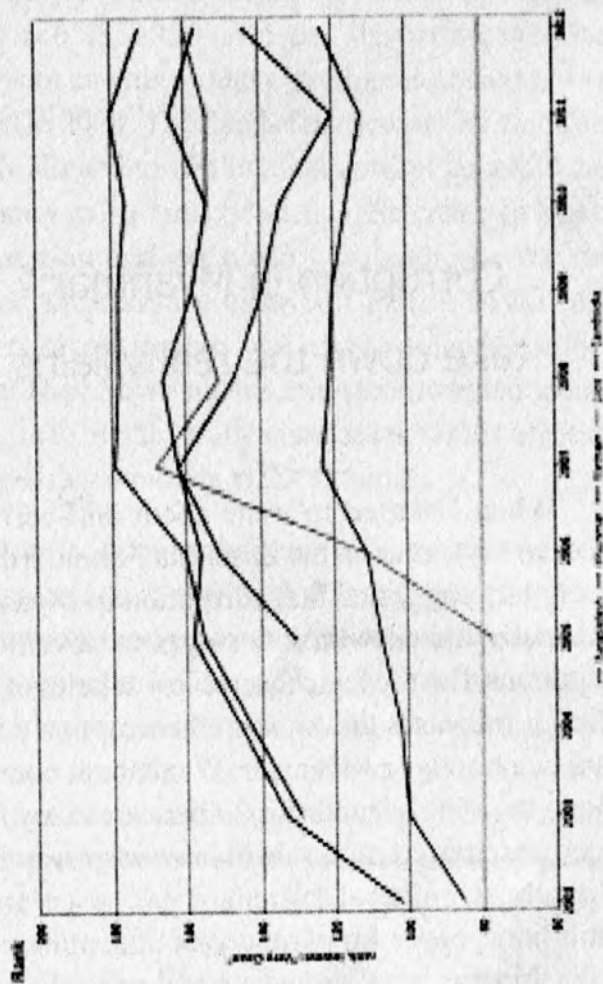
အဂတိလိုက်စားမှုကို
အမှန်တကယ်
ချေမှုန်းဖျက်စီးပစ်မယ်ဆိုရင်
တပ်မတော်ရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို
စီးပွားရေးနဲ့
နိုင်ငံရေးမှာပါဝင်နေမှုကနေ
ဖယ်ခွာထုတ်နိုင်ဖို့ လိုအပ်တာပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။

တို့အတူ လွတ်လပ်စွာသတင်းရယူခွင့်ဥပဒေ အသက်ဝင်ဖို့ လိုအပ်ပြီး အဲဒီဥပဒေအတိုင်း တိုင်းပြည်ရဲ့ဘဏ္ဍာရေး ပိုင်ဆိုင်မှုအခြေ အနေကိုစစ်ဆေးနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးရရှိသင့်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ တက်ကြွ လှုပ်ရှားသူတွေနဲ့ ဒီမိုကရက်တစ်နိုင်ငံရေးသမားတွေအနေနဲ့ တိုင်းပြည် မှာ ပွင့်လင်းတဲ့ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒပေါ်ထွန်းလာဖို့ တွန်းအားပေးသင့်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒမရှိဘဲ မြန်မာ နိုင်ငံဟာ ရာစုနှစ်များစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့တာကြောင့်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကော် မရှင်အနေနဲ့ ပိုမိုပွင့်လင်းပြီး တာဝန်ခံမှုအပြည့်ရှိတဲ့ အခွန်စနစ်နဲ့ ဘတ်ဂျတ်စနစ်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ဆောင်မလဲဆိုတာကို ဆောင်ရွက် သင့်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအတွက် စီးပွားရေးလုပ်ပိုင်ခွင့်ကိုသတ်မှတ်ပေးရာမှာ တိုင်း ပြည်ရဲ့လုပ်ငန်းစဉ်တွေနဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ထောက်ပံ့ပေးမှုတွေဟာ အဆင့်မီရမှာဖြစ်ပြီး ငွေစာရင်းဆိုင်ရာနည်းစနစ်တွေဟာလည်း ခေတ်မီ ရမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ပုဂ္ဂလိကအခန်းကဏ္ဍ၊ နိုင်ငံတကာအေဂျင်စီတွေနဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်တဲ့နေရာမှာလည်း ကော်မရှင်အနေနဲ့ စီးပွားရေး အသိုက်အဝန်းကို ဘယ်လိုကျင့်ဝတ်တွေနဲ့ လုပ်ဆောင်ရမယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းသိရှိထားဖို့လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

စတုတ္ထအနေနဲ့ကတော့ ကော်မရှင်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်း ဆောင်တာတွေကို ကောင်းစွာလုပ်နိုင်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ဘဏ္ဍာရေးရှိဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိမှာတော့ ဒါတွေအားလုံးအတွက် သမ္မတဦးသိန်းစိန်အစိုးရနဲ့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းလုပ်ဆောင်ခွင့်ရဖို့ပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

Corruption Perception Index of Bangladesh, Myanmar, Laos and Cambodia

Corruption in Myanmar: take down the real villains

When I started to write about anti-corruption issues in Myanmar on the East Asia Forum, a number of scholars suggested that corruption in Myanmar is principally linked with low wages at governmental institutions. But the logic that the low salaries of public officials increases the amount of corruption does not work accurately in Myanmar. What about corruption among the state's leadership? There are many factors which underpin corruption in Myanmar, such as the lack of a robust political system, weak governmental institutions, opportunity for corruption, monopolistic leadership mechanisms and a moral and value system based on corruption.

Whenever there is a power struggle among the elite generals who have ruled since 1962 in Myanmar,

they accuse each other of corruption. After that, they boot each other out by using corruption as a reason. The members of the Myanmar Investment Commission were fired in 1999 and the ex-prime minister KhinNyunt and his military intelligence officers were dumped in 2004. The fact is that Senior General Than Shwe is alleged to be the most corrupt general since the country gained independence. He created a legacy of corruption and decades of his authoritarian rule invented the military cronyism that is based on a commercial relationship between the generals and their cronies. Than Shwe and his ministers awarded special privileges to certain crony companies, which in return provided illegal money to the generals.

Due to economic sanctions by the western democracies, the junta needed foreign exchange and hard currency for overseas transactions and trade. The leading ministers accepted large sums in illegal contributions from cronies, who in return were given major state contracts by the military junta. The more the cronies increased their profits from these licences and contracts, the more financial and political power they had in shaping and/or influencing the country's decision and policy-making mechanisms.

Recently, WSJ and Reuters cited a World Ultra Wealth Report by Wealth-X, which reports that Myanmar has 40 billionaires who have more than US\$3 billion dollars in wealth. Meanwhile, the World Bank

reports that 76 per cent of the population has no electricity and 26 per cent live under the poverty line.

The TheinSein administration runs an economy without any budgetary plans or fiscal discipline, although his administration is supposed to be reform-minded. No one knows how much donors donate to the country or how much money the country has borrowed from international financial institutions. No wonder Myanmar is continually defined as the most corrupt country by anti-corruption organizations, with many indexes citing crony corruption, corruption in the resources extraction sector and election fraud.

Land confiscations by the ruling elite and their cronies are widespread and systematic, as there is still no rule of law or transparent institutions. That is why the major problem of corruption in the economy is because there is no separation of powers between the executive, legislative and judicial systems. With the top people in power corrupt, how can we put all the blame on low-wage public servants? Donors and global movers and shakers must speak out against the corruption of Myanmar's leadership, to firmly set up a rule-of-law mechanism.

Although the TheinSein administration is undertaking reforms, the military and executive are above the law. The 2008 constitution is utterly rubbish, as the judiciary is not independent, although the

TheinSein administration set up an independent Central Bank of Myanmar. All judicial institutions and the security sectors need to be improved, as most judges, lawyers, courts, policemen, intelligence and prison wardens are notoriously corrupt. More than 10,000 former political prisoners and recent political prisoners were sentenced, for demanding democracy and human rights, by those same judges and courts under the military junta. How can we say there is the rule of law in Myanmar while the ministers and their cronies monopolise power and resources?

TheinSein's centralised reforms require cronies to lobby the administration in order to receive favourable treatment by state officials, thereby fuelling a corrupt relationship between executive officers and cronies. As TheinSein's reform decisions are strategically ordered, there is no room for political parties and activists to participate in the policy-making processes. As a result, cabinet ministers and cronies are the most corrupt people in society, as there is no independent judicial system, separation of powers or rotation system. Reforms in Myanmar must be based on policy competition in order to create real reform. The nation needs to introduce robust fiscal discipline and decentralisation, and an independent anti-corruption agency that can monitor, educate and investigate corruption at all layers of society, particularly cabinet ministers, cronies, politicians and public officials.

When the government starts to expand big institutional mechanisms, new positions create greater opportunities for ministers, cronies and public officials to seek private gains. The opportunity for corruption is a bigger incentive than the punishment is a deterrent because Myanmar has no independent justice sector.

The people of Myanmar deserve a minimum standard of government in which administrative power must be limited, thereby reducing opportunities for corruption among ministers, cronies and public servants. The more administrative and executives services are centralised, the more opportunities for the abuse of power and bribery and corruption. For example, during the authoritarian era of Than Shwe, gas, oil and mining projects in Myanmar were followed by a tsunami of corruption in the Ministry of Energy, which is the largest corrupt ministry and which also contributes the largest share of GDP, followed by the Ministry of Mines and the Home Ministry.

The solutions are to set up an independent anti-corruption agency and judiciary; to apply fiscal discipline and budget transparency; to apply competition policy in all sectors, especially in respect to policy and decision making; and to initiate a decentralisation policy whereby the national government must share power and respect local governments that can manage their affairs themselves.

Now is the time to transfer power and economic resources to sub-national and local governments. They

အတိတ်စာပိုဒ်လျှင်လေး ဆောင်းပါးများ

၅၇

should design an investment strategy to attract national and foreign investments in their respective regions in order to reduce corruption in Myanmar.

ဂိုဏ်းစတားတွေဖယ်ထုတ်ရမယ့် အဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေး

အဂတိလိုက်စားမှုအကြောင်းရေးမယ်ဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုအခြေအနေဟာ အဓိကအားဖြင့် အစိုးရအဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ အခြေခံလုပ်ခလစာနည်းပါးမှုနဲ့ ဆက်စပ်တယ်လို့ ပညာရှင်တချို့က အကြံပေးကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ လစာဝင်ငွေနည်းပါးမှုကြောင့် အဂတိလိုက်စားမှုတွေ မြင့်တက်လာတယ်ဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့က အမှန်တကယ်မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ ဒီလိုသာဆို တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတွေက ရော ဘယ်လိုလဲလို့မေးခွန်းထုတ်ရမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်ဆို မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဂတိလိုက်စားမှုဖြစ်စေဖို့ အခြေခံအကြောင်းတရားတွေ အများကြီးရှိနေခဲ့တာ အသေအချာပဲဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးစနစ်ခိုင်မာမှုအားနည်းတာ၊ အစိုးရပိုင်းဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းတွေမှာအားနည်းချက်ရှိတာ၊ အဂတိလိုက်စားဖို့အတွက် အခွင့်အလမ်းတွေရှိနေတာ၊ ခေါင်းဆောင်မှုယန္တရားပိုင်းကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတာ၊ လူ့ကျင့်ဝတ်နဲ့တန်ဖိုးတွေမှာပါ အဂတိလိုက်စားဖို့ အခြေခံ

အကြောင်းရင်းရှိနေတာတွေဟာ အဂတိလိုက်စားမှု ဖြစ်
စေဖို့ အကြောင်းတရားတွေလို့ ဆိုရမှာဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်က မြန်မာနိုင်ငံကိုအာဏာသိမ်းခဲ့
တဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေကြားမှာ အာဏာအားပြိုင်မှု ဖြစ်လာ
တဲ့အချိန်တိုင်း သူတို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အဂတိလိုက်စားမှုတွေနဲ့ အပြန်အလှန် စွတ်စွဲလေ့ရှိကြပြီး
အဂတိလိုက်စားမှုလို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အကြောင်းပြကာ ကန်ထုတ်လေ့ရှိကြတာဖြစ်ပါတယ်။
အနီးစပ်ဆုံးဥပမာပြရရင် ၁၉၉၉ ခုနှစ်က မြန်မာရင်းနှီး
မြှုပ်နှံမှုကော်မရှင်ကို အဂတိလိုက်စားမှုအကြောင်းပြပြီး
ဖျက်သိမ်းလိုက်သလို ၂၀၀၄ ခုနှစ်
မှာ ဝန်ကြီးချုပ် ဦးခင်ညွန့်နဲ့ သူ့
အပေါင်းအပါ စစ်ထောက်လှမ်း
ရေးအဖွဲ့တွေကို ဖမ်းဆီး ထောင်ချ
ခဲ့တဲ့ သာဓကပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ
အချက်တွေကို ကြည့်မယ် ဆိုရင်
မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ လွတ်လပ်မှု
ပိုမိုတိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ ဗိုလ်ချုပ်
မှူးကြီးသန်းရွှေဟာ တိုင်းပြည်
စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေကြားမှာ အဂတိ
လိုက်စားမှုအများဆုံးသူ ဖြစ်တယ်
လို့ ဆိုရမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ
စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေနဲ့ ခရီးတွေကြား
စီးပွားရေးအရ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်မှုကို
အခြေခံထားတဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်

တကယ်ဆို
မြန်မာနိုင်ငံမှာ
အဂတိလိုက်စားမှုဖြစ်စေဖို့
အခြေခံအကြောင်းတရားတွေ
အများကြီးရှိနေခဲ့တာ
အသေအချာပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။

ခရိုနီဝါဒအဖြစ် သူ့ရဲ့ အာဏာရှင်ဆန်တဲ့အုပ်ချုပ်မှုနဲ့ အဂတိလိုက် စားမှုအမွေဆိုးကို ရာစုနှစ်များစွာ ဖန်တီးထားခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ (ဦး)သန်းရွှေနဲ့ သူ့အပေါင်းအပါ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေဟာ သူတို့ အထောက်အပံ့ ပြန်ရဖို့အတွက်ခရိုနီတွေကို အထူးအခွင့်အရေးတွေနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေပေးထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

အမေရိကန်အပါအဝင် အနောက်နိုင်ငံတွေရဲ့ စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့မှုကြောင့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကုန်သွယ်မှုနဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုတွေအတွက် နိုင်ငံခြားငွေကြေးလဲလှယ်မှု နှုန်းထား အပါအဝင် ခိုင်မာတဲ့ ငွေကြေးစနစ်ကို လိုအပ်လာ ခဲ့ပါတယ်။ ဝန်ကြီးဌာနထိပ်ပိုင်း အရာရှိတွေဟာ ခရိုနီတွေဆီကနေ များပြားလှတဲ့ ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုတွေကို တရားမဝင်ရရှိခဲ့သလို အပြန်အလှန် အနေနဲ့ ခရိုနီတွေကလည်း သူတို့ဆီက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ အတွက်အရေးပါတဲ့ သဘောတူ စာချုပ်တွေ ရရှိခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသဘောတူစာချုပ်တွေ၊ လိုင်စင်တွေ ကတစ်ဆင့် ခရိုနီတွေဟာ အကျိုးအမြတ်တွေ အများကြီးရရှိခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ပြင် တိုင်းပြည် ရဲ့ မူဝါဒရေးဆွဲမှုတွေ၊ အဆုံးအဖြတ် ပြုရမယ့်ကိစ္စတွေမှာ သူတို့ရဲ့ ငွေကြေးနဲ့ နိုင်ငံရေးဩဇာဟာ ပိုပြီး လွှမ်းမိုး ခိုင်မာလာခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝေါစထရိုဂျာနယ်နဲ့ ရိုက်တာသတင်းဌာနတွေက ထုတ်ပြန်ခဲ့ တဲ့ကမ္ဘာ့အချမ်းသားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်စာရင်းအရ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၃ ဘီလျံထက်မနည်းချမ်းသာတဲ့ ဘီလျံနာ ၄၀ ကျော် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိနေတာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ရဲ့ ထုတ်ပြန် ချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့လူဦးရေရဲ့ ၇၆ ရာခိုင်နှုန်းဟာ လျှပ်စစ်

မီးမရရှိသေးဘဲ ၂၆ ရာခိုင်နှုန်းဟာ ဆင်းရဲမှုအဆင့်သတ်မှတ်ချက်ရဲ့ အောက်မှာရှိနေတုန်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဦးသိန်းစိန်ဦးဆောင်တဲ့အစိုးရဟာ တိုင်းပြည်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့လုပ်ဆောင်နေပေမယ့် ခိုင်မာတိကျတဲ့ငွေကြေးဆိုင်ရာ မူဝါဒနဲ့ ရသုံးမှန်းခြေငွေစာရင်းဆိုင်ရာ စီမံချက်လုံးလုံးမရှိဘဲ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးကိုလည်ပတ်နေတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းပြည်ဟာ နိုင်ငံတကာငွေကြေးအဖွဲ့အစည်းတွေကနေ ငွေကြေးဘယ်လောက် ချေးယူထားတယ်။ တိုင်းပြည်ကို နိုင်ငံတကာက လှူဒါန်းထားတဲ့ငွေကြေးဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြရဘူးဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံဟာ ရွေးကောက်ပွဲလိမ်လည်မှုတွေ၊ သဘာဝရင်းမြစ်ထုတ်ယူသုံးစွဲမှုအခန်းကဏ္ဍ အဂတိလိုက်စားမှုတွေ၊ ခရိုနီတွေရဲ့အဂတိလိုက်စားမှုတွေ စတဲ့အချက်အလက်ပေါင်းများစွာနဲ့အတူ အဂတိလိုက်စားမှုအများဆုံးတိုင်းပြည်အဖြစ် နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်းတွေက ပြဋ္ဌာန်းထားခဲ့တာ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်ဘူးဖြစ်ပါတယ်။

ဥပဒေစိုးမိုးမှုမရှိခြင်းနဲ့ ပွင်းလင်းမြင်သာမှုမရှိတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့အခြေအနေကြောင့် အာဏာရှိအိလစ်တွေနဲ့ခရိုနီတွေရဲ့ လယ်ယာမြေသိမ်းဆည်းမှုတွေကလည်း ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာခဲ့ပြီး စနစ်တကျဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တိုင်းပြည်ရဲ့စီးပွားရေးမှာ အဂတိလိုက်စားမှုပြဿနာဟာ အဓိကကိစ္စဖြစ်လာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာအုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတွေ၊ ဥပဒေပြုသူတွေနဲ့ တရားရေးဆိုင်ရာစနည်းစနစ်တွေကြားက လုပ်ပိုင်ခွင့်ဟာကွဲပြားမှု မရှိတာကြောင့်လည်းဖြစ်ပါတယ်။

ဦးသိန်းစိန်ဦးဆောင်တဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ဟာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးအတွက် ကတိပေးထားခဲ့ပေမယ့် တပ်မတော်နဲ့ အုပ်ချုပ်မှုပိုင်းဆိုင်ရာအာဏာရှိသူတွေကတော့ ဥပဒေရဲ့အထက်မှာ ရှိနေတုန်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ထို့အတူ မြန်မာနိုင်ငံဗဟိုဘဏ်ကို လွတ်လပ်တဲ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအဖြစ် ထူထောင်ခဲ့ပေမယ့် မူဝါဒပိုင်းဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းတွေဟာ လွတ်လပ်မှုမရှိဘူးဖြစ်ပါတယ်။ ထို့အတူ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရလည်း လုံးလုံးလျားလျားဆိုးရွားနေတုန်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ တရားသူကြီး၊ ရှေ့နေ၊ တရားရုံး၊ ရဲ၊ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့၊ ထောင်အာဏာပိုင်စတဲ့ ကဏ္ဍတိုင်းက အများစုဟာ အဂတိလိုက်စားမှုနာမည်ဆိုးတွေ ရှိထားတာကြောင့် တရားရေးဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့လုံခြုံရေးအခန်းကဏ္ဍတွေကို တိုးတက်လာအောင် ပြုပြင်မွမ်းမံဖို့လိုအပ်နေတာအမှန်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဟောင်းတွေနဲ့ လက်ရှိနိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေသူတစ်သောင်းကျော်ရဲ့ ဒီမိုကရေစီနဲ့လူ့အခွင့်အရေးတောင်းဆိုမှုတွေကို စစ်အာဏာရှင်အုပ်ချုပ်မှုလက်အောက်ကအတိုင်း ရှိနေတဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတွေနဲ့ယိုယွင်းနေတဲ့ တရားသူကြီးတွေနဲ့ တရားရုံးတွေက ပြစ်ဒဏ်တွေချမှတ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဝန်ကြီးတွေနဲ့ သူတို့နဲ့နီးစပ်တဲ့ခရိုနီတွေက အာဏာနဲ့အရင်းအနှီးအင်အားကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့အချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုရှိနေပြီလို့ ကျွန်တော်တို့ဘယ်လိုပြောနိုင်မလဲ။

ဦးသိန်းစိန်ဦးဆောင်တဲ့ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုဟာ ကောင်းမွန်တယ်လို့လက်ခံလာစေဖို့ ခရိုနီတွေရဲ့ထောက်ခံမှုလိုအပ်တာ အမှန်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ခရိုနီတွေနဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာရှိသူတွေကြားက အဂတိလိုက်စားမှုဆက်ဆံရေးကို လောင်စာဖြည့်ပေးနေသလို ဖြစ်နေတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဦးသိန်းစိန်ရဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု အစီအမံဟာ နိုင်ငံရေးပါတီတွေနဲ့ နိုင်ငံရေးတက်ကြွလှုပ်ရှားသူတွေအတွက် မူဝါဒ

အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ဆောင်ပါးများ

တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်မှာပါဝင်ဖို့ နေရာမရှိအောင်
မဟာဗျူဟာကျကျကို စီစဉ်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။
ရလဒ်အနေနဲ့ အစိုးရဝန်ကြီးတွေနဲ့ ခရိုနီတွေဟာ လူ
အဖွဲ့အစည်းမှာ အဂတိအလိုက်စားဆုံးလူတွေဖြစ်လာပြီး
တရားရေး ဆိုင်ရာနည်းစနစ်တွေနဲ့ အာဏာခွဲဝေသုံးစွဲမှု
အပိုင်းတွေဟာ လွတ်လပ်မှုမရှိတဲ့အခြေအနေ ဖြစ်လာ
ခဲ့တာပါပဲ။ စစ်မှန်တဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကိုဖန်တီးနိုင်ဖို့
မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုဟာ မူဝါဒယှဉ်ပြိုင်မှု
ကိုအခြေခံဖို့ မဖြစ်မနေလိုအပ်တယ်လို့ ဆိုရမှာဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒါ့အပြင် တိုင်းပြည်ဟာ ခိုင်မာတဲ့ဘဏ္ဍာရေး
မူဝါဒကိုစတင်နိုင်ဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့
ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုကို ဖျက်သိမ်းနိုင်ဖို့
လည်း လိုအပ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ထို့အတူ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေ၊
နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ အစိုးရအဖွဲ့
ဝန်ကြီးတွေ၊ ခရိုနီတွေ၊ ရှေ့နေတွေ
အားလုံးကို စောင့်ကြည့်နိုင်မယ့်၊
စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု လုပ်နိုင်မယ့်၊ ပညာ
ပေးနိုင်မယ့် လွတ်လပ်တဲ့ အဂတိ
လိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့
အစည်းတစ်ခု လိုအပ်တာပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ဦးသိန်းစိန်ဦးဆောင်တဲ့
ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုဟာ
ကောင်းမွန်တယ် လို့
လက်ခံလာစေဖို့
ခရိုနီတွေရဲ့ထောက်ခံမှု
လိုအပ်တာ အမှန်ပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။

အစိုးရက အင်စတီကျူး
ရှင်းယူနွှားရေးကြီးကို တိုးချဲ့ဖို့စတင်
တဲ့အချိန်မှာ ဝန်ကြီးတွေအတွက်

အခွင့်အရေးပိုဖြစ်စေမယ့် အခြေအနေတွေကို ဖန်တီးပေးတယ်။ ခရိုနီတွေနဲ့ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေကို ပုဂ္ဂလိက အမြတ်အစွန်းတွေ ရရှိလာအောင် ဖန်တီးပေးတယ်။ ဒါကြောင့် အဂတိလိုက်စားမှု ပြုနိုင်တဲ့အခွင့်အလမ်းတွေဟာ လွတ်လပ်တဲ့ တရားစီရင်ရေးစနစ် မရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် အပြစ်ပေးတားဆီးနိုင်ခြင်းထက် စွဲဆောင်မှု မက်ဆုံးတွေအဖြစ် ပိုမိုကြီးထွားလာခဲ့တယ်။

မြန်မာပြည်သူတွေအနေနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို မဖြစ်မနေ ကန့်သတ်တားမြစ်မယ့် အစိုးရရဲ့အခြေခံအနေအထားကို ရရှိဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါက ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေ၊ ခရိုနီတွေ၊ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေကြားက အဂတိလိုက်စားမှုဖြစ်စေတဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေကို လျော့ချနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာနဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အများစုရဲ့ လုပ်ငန်းပိုင်းတွေဟာ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုနဲ့ ရှိနေတာပဲဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ အဂတိလိုက်စားမှု၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုနဲ့ အာဏာအလွဲသုံးစားမှုအခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီးရှိနေခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဥပမာအနေနဲ့ ဦးသန်းရွှေ လက်ထက်တုန်းက သဘာဝဓာတ်ငွေ့၊ ရေနံ၊ သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းတွေမှာ စွမ်းအင်ဝန်ကြီးဌာနဟာ အကြီးမားဆုံးအဂတိလိုက်စားမှုလုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာနနဲ့ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနတွေဟာလည်း အဂတိ လိုက်စားခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ စွမ်းအင်ဝန်ကြီးဌာနဟာ အဂတိလိုက်စားမှု အများဆုံးဌာနဖြစ်ပြီး တိုင်းပြည်ဂျီဒီပီအတွက်အကြီးမားဆုံးအထောက်အပံ့ဖြစ်တဲ့ဌာနတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတွေကိုအဖြေရှာဖို့အတွက်ဆိုရင် လွတ်လပ်တဲ့ တရားရေးအဖွဲ့အစည်းနဲ့ အဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့အစည်းတွေကို

ထူထောင်ရမှာဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘတ်ဂျက်ပွင့်လင်းမြင်သာမှုနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒကိုကျင့်သုံးဖို့ပဲဖြစ်တယ်။ ဒါ့အပြင် မူဝါဒနဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေအပေါ်လေးစားပြီး ကဏ္ဍတိုင်းမှာယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုမူဝါဒကို ကျင့်သုံးဖို့ပဲဖြစ်တယ်။ အရေးကြီးဆုံးက ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုကိုဖျက်သိမ်းပြီး ပြည်ထောင်စုအစိုးရကပြည်နယ်အစိုးရတွေကို ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်နဲ့ အာဏာကို ခွဲဝေပေးဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်တယ်။

အခုချိန်ဟာ ပြည်နယ်အစိုးရနဲ့ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အစည်းတွေကို အာဏာနဲ့ရင်းမြစ်တွေအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်လွှဲပြောင်းပေးဖို့အချိန်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဂတိလိုက်စားမှုလျှော့ချနိုင်ဖို့အတွက် သူတို့နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ဒေသတွေမှာ နိုင်ငံတကာအပါအဝင် ပြည်တွင်းကရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေကို စွဲဆောင်နိုင်ဖို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုမဟာဗျူဟာကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးသင့်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

Burma's economic priorities: stock exchange versus electricity

After amending the 1996 Myanmar Security Law and obtaining loans from Japan and the World Bank, the Thein Sein administration declared that the Yangon Stock Exchange would be opened by 2015.

Meanwhile, the World Bank reported that about 75 per cent of the population has no access to electricity. Is the Yangon Stock Exchange a viable priority for one of the world's most financially impoverished countries?

The Yangon Stock Exchange is an unwise policy priority for the TheinSein administration; it highlights Burma's lack of understanding about reform-minded policy making, regulation and globalisation. The TheinSein administration started its second phase of economic reforms during the global financial crisis.

The flying-geese economies, on the other hand, started their reforms at the peak of global financial liberalisation, which resulted in economic success stories such as the Asian tigers. As neighbouring economies took off, the Burmese generals were sleeping. But while the tiger economies fell into the middle-income trap, Burma's leadership finally initiated economic reform and liberalisation. By this stage, neither the timing of its commencement nor the state of global financial markets favoured the reforms, despite assistance from the United States as it tries to strategically engage Burma to counterbalance China.

Moreover, Burma lacks the essential infrastructure and institutions necessary to make such economic reforms viable. The international financial markets are highly regulated and digitalised. Modern stock exchanges are digitally interconnected with advanced technologies, causing many financial analysts to speak of the digital economy era as an online money market. These technologies enable the trade of billions of dollars between currencies, and as a result global financial and digital companies are influencing global trade norms. Meanwhile, Burma does not have enough risk analysts, financial engineers, strategists or econometricians to develop the infrastructure for such technologies. Burma also lacks both rule of law and legal institutions where companies and citizens can seek to uphold their rights.

Is a stock exchange realistic in this infant economy, where 26 per cent of its population lives under the poverty line and approximately 70 per cent of people work for an agricultural sector that comprises half of Burma's GDP? The manufacturing sector barely exists, and the services sector is hardly functional. The country's infrastructure is out-dated, and communication and internet services are utterly underdeveloped. Professionalism does not exist and corruption is systemic and widespread.

Meanwhile, electricity deficiencies are common in Burma, and hydroelectricity and gas generators are still used in place of more sophisticated sources such as solar, wind and clean energy. Energy security and efficiency are absent from public discourse, while the government exports natural gas to China and Thailand. Apart from the gas and mining industries, small and medium firms that are extremely hard to finance and securitise dominate Burma's economy. Furthermore, financial and capital investment itself is scarce and credit is constrained. It seems unlikely that Burma can be transformed from an agro-economy to a knowledge-based economy by 2015, in time for the new stock exchange.

The current political instability in Burma also does not encourage global financiers to invest. There is still ethnic fighting in the Kachin and Shan hills, and

minority Burmese Muslims are being slaughtered. Some generals have opposed U Thein Sein's reforms, and subsequently been removed from power. It is uncertain who will be the president of Burma in 2015, as both the house speaker, U Shwe Man, and Daw Aung San Suu Kyi have publicly announced that they will contest the presidency. Whether the 2008 constitution is to be amended or whether it will continue to rigidly deny citizens their rights is yet to be seen. Ultimately, the political risks and uncertainty in Burma deter global financiers.

State regulation is essential in certain strategic industries, especially communications, finance and the securities market. Smart state regulation of these industries can create Pareto efficiency, transparency and an economic equilibrium, while the regulation of the securities market could prevent financial insolvency, insider trading and white-collar crimes. Burma should try to avoid these pitfalls by dispatching talented accountants, lawyers and economists to Australia to learn about local securities regulatory systems in a country whose robust regulators and public institutions helped ward off the worst of the global financial crisis.

The Thein Sein administration needs to develop a reasonable economic policy based on a comprehensive risk analysis before installing a financial institution like

the Yangon Stock Exchange. The existing monetary and legal institutions in Burma also need further development in preparation for the Yangon Stock Exchange. Such an ambitious reform will have the greatest chance of success once Burma has modernised communications technology, provided more electricity and established a robust regulatory system.

| စတော့အိတ်ချိန်းတဲ့လား |

၁၉၉၆ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ ငွေချေးသက်သေခံလက်မှတ်လဲ လှယ်ရေးဥပဒေကိုပြန်လည်ပြင်ဆင်ပြီးနောက်ပိုင်း၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်နဲ့ ဂျပန် နိုင်ငံတို့ဆီက ချေးငွေရရှိခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ဦးသိန်းစိန်အစိုးရဟာ ရန်ကုန် စတော့အိတ်ချိန်းကို ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ ဖွင့်လှစ်သွားဖို့ရှိတယ်လို့ ထုတ်ပြန် ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါနဲ့တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကမ္ဘာ့ဘဏ်က မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ လူဦးရေရဲ့ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းဟာ လျှပ်စစ်မီးမရှိတဲ့ နေထိုင်နေရတာဖြစ် တယ်လို့ထုတ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်ဆို ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံး တိုင်းပြည် တစ်ခုအတွက် ရန်ကုန်စတော့အိတ်ချိန်းဖွင့်လှစ်မှုဟာ ဦးစားပေးလုပ် ဆောင်ရမယ့်ကိစ္စတစ်ခုလားဆိုတာ မေးခွန်းထုတ်ရမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ရန်ကုန်စတော့အိတ်ချိန်းဖွင့်လှစ်ဖို့ လုပ်ဆောင်ခြင်းဟာ ဦး သိန်းစိန်အစိုးရရဲ့ မိုက်မဲတဲ့မူဝါဒတစ်ခုကို ဦးစားပေးလုပ်ဆောင် တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို ရည်ရွယ်တဲ့ မူဝါဒရေးဆွဲတာ၊ ဥပဒေပြုတာ၊ ကမ္ဘာ့ကိုဝင်ဆံ့နိုင်အောင်

ပြုတဲ့အပိုင်းတွေမှာ တတ်သိနားလည်မှုမရှိသေးဘူးဆိုတာကို ပြသလိုက်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ဘဏ္ဍာရေးအကျပ်အတည်းဖြစ်ပေါ်နေချိန်မှာ ဦးသိန်းစိန်အစိုးရဟာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု ဒုတိယကဏ္ဍဖြစ်တဲ့ စီးပွားရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုလုပ်ငန်းစဉ်ကို စတင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

အာရှကျားနိုင်ငံတွေမှာ စီးပွားရေးအောင်မြင်မှု ရလဒ်သာကေဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာဘဏ္ဍာရေးဖြေလျှော့မှု အမြင့်ဆုံးအချိန်စက်မှုကဏ္ဍမြှင့်တင်မှုပုံစံနဲ့ စီးပွားရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု လုပ်ဆောင်ခဲ့သလို မြန်မာ့ခေါင်းဆောင်တွေက သူတို့ရဲ့ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို အဲဒီနည်းနဲ့ စတင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေရဲ့ စီးပွားရေးအရှိန်မြှင့်တက်နေချိန်မှာတော့ မြန်မာနိုင်ငံက စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေဟာ အိပ်ပျော်နေခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်အာရှကျားနိုင်ငံက စီးပွားရေးဟာ ပုံမှန်ဝင်ငွေရေစီးထဲရောက်နေချိန်မှာ မြန်မာခေါင်းဆောင်တွေဟာ စီးပွားရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုနဲ့ ဖြေလျှော့ရေးကို စတင်လာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်

ဒီလိုအခြေအနေမှာ တရုတ်နိုင်ငံကိုချိန်ခွင်လျှာညှိဖို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ဗျူဟာကျကျချဉ်းကပ်လာတဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ထောက်ပံ့မှုတွေရှိနေပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့က ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို အထောက်အပံ့ဖြစ်စေမယ့် ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ငွေကြေးဈေးကွက်အခြေအနေနဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကိုစတင်နိုင်မယ့်အချိန်ကိုက်မှု နှစ်ခုလုံးရှိမနေခဲ့ဘူးဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ စီးပွားရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု ကောင်းမွန်စေဖို့ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့အခြေခံအဆောက်အအုံနဲ့ အင်စတီကျူးရှင်းတွေက အားနည်းနေဆဲပဲဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံတကာငွေကြေးဈေးကွက်တွေဟာ အဆင့်မြင့် ထိန်းချုပ်မှုတွေ၊ ဒစ်ဂျစ်တယ်စနစ်တွေနဲ့ ရှိနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ခေတ်မီ စတော့အိတ်ချိန်းတွေဟာ အဆင့်မြင့်နည်းပညာနဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ်စနစ် ချိတ်ဆက်ထားခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘဏ္ဍာငွေကြေးဆိုင်ရာ လေ့လာဆန်းစစ်သူတွေဟာ အွန်လိုင်းငွေကြေးဈေးကွက်တစ်ခုအနေနဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ်စီးပွားရေးခေတ်ကို ပြောဆိုနေခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနည်းပညာတွေက ငွေကြေးစနစ်တွေကြားမှာ ဒေါ်လာဘီလျံပေါင်းများစွာ ကုန်သွယ်မှုတွေကို အထောက်အကူဖြစ်စေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနည်းပညာတွေကြောင့် ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ဘဏ္ဍာရေးနဲ့နည်းပညာသုံးကုမ္ပဏီတွေဟာ ကမ္ဘာလုံး ဆိုင်ရာ ကုန်သွယ်မှု စံနှုန်းတွေကို လွှမ်းမိုး နေခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုအခြေအနေမှာ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ စတော့အိတ်ချိန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ စနစ်တကျ လေ့လာသုံးသပ်မှု၊ စတော့ငွေကြေးဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ၊ နည်းဗျူဟာ ဖန်တီးရေးဆွဲနိုင်သူ၊ နည်းပညာကဲ့သို့ အခြေခံအဆောက်အအုံတွေ ဖွံ့ဖြိုးလာဖို့အတွက် လုပ်ဆောင်နိုင်မယ့် စီးပွားရေးပညာရှင်အကြံပေးတွေ လုံလုံလောက်လောက်ရှိ မနေခဲ့တာ

တကယ်ဆို
 ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံး
 တိုင်းပြည်တစ်ခုအတွက်
 ရန်ကုန် စတော့အိတ်ချိန်း
 ဖွင့်လှစ်မှုဟာ
 ဦးစားပေးလုပ်ဆောင်ရမယ့်
 ကိစ္စတစ်ခုလားဆိုတာ
 မေးခွန်းထုတ်ရမှာပဲ
 ဖြစ်ပါတယ်။

အမှန်ပါပဲ။ ဒါ့အပြင်ကုမ္ပဏီတွေ၊ နိုင်ငံသားတွေဟာသူတို့ရဲ့ ရပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးတွေအတွက် တောင်းဆိုနိုင်မယ့်ဥပဒေဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ တရားဥပဒေ စိုးမိုးမှုက မြန်မာနိုင်ငံမှာ ယခုထိ အားနည်းနေဆဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တိုင်းပြည်လူဦးရေရဲ့ ၂၆ ရာခိုင်နှုန်းဟာ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို ကြုံတွေ့နေရပြီး ခန့်မှန်းခြေ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းသော ပြည်သူတွေဟာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ကြသူတွေမို့ စတော့အိပ်ချိန်းဖော်ဆောင်မှုဟာ မြန်မာ့စီးပွားရေးကို အမှန်တကယ် ထူးခြားပြောင်မြောက်လာစေမှာလား ဆိုတာက မေးခွန်းထုတ်ဖွယ်ရာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုကဏ္ဍဟာ ရှိတယ်ဆိုရုံသာဖြစ်ပြီး ဝန်ဆောင်မှုကဏ္ဍဟာ လက်တွေ့အသုံးဝင်မှုမရှိသေးဘူးဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ အခြေခံအဆောက်အအုံပိုင်းတွေဟာ ဒိတ်အောက်နေပြီဖြစ်ပြီး ဆက်သွယ်ရေးစနစ်နဲ့အင်တာနက်ဝန်ဆောင်မှုတွေဟာ လုံးလုံးမဖွံ့ဖြိုးသေးဘူးဖြစ်ပါတယ်။ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ဖြစ်မှုဟာ နယ်ပယ်တိုင်းမှာမထွန်းကားသေးဘဲ အဂတိလိုက်စားမှုကသာ စနစ်တကျကို တွင်ကျယ်နေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လျှပ်စစ်မီး အပြည့်အဝ မရရှိသေးဘူးဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပိုပြီးခေတ်မီဆန်းသစ်တဲ့ လေအားလျှပ်စစ်ဆိုလားစနစ်ကဲ့သို့ရင်းမြစ်တွေကို အသုံးပြုရမယ့်အစား၊ ရေအားလျှပ်စစ်နဲ့ သဘာဝဓာတ်ငွေ့လျှပ်စစ် ဓာတ်အားထုတ်လွှတ်မှုတွေကို အသုံးပြုနေရတုန်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံနဲ့ တရုတ်နိုင်ငံတွေကို သဘာဝဓာတ်ငွေ့တွေ ပို့လွှတ်ရောင်းချနေတဲ့အချိန်ထိအောင် စွမ်းအင်ထိန်းသိမ်းမှုနဲ့ အကျိုးရှိရှိအသုံးချအပေါ် ပြည်သူကို အကျယ်အဝင့်ပြောကြားမှုမရှိသေးဘူး ဖြစ်ပါတယ်။ သတ္တုတွင်းနဲ့ သဘာဝဓာတ်ငွေ့

လုပ်ငန်းတွေကလွဲလို့ အသေးစားနဲ့အလတ်စားကုမ္ပဏီ
 တွေဟာ မြန်မာ့စီးပွားရေးမှာ ကြီးကြီးမားမားရင်းနှီး
 မြှုပ်နှံဖို့ အာမခံချက်နဲ့ ငွေကြေးအခက်အခဲက ဆိုးဆိုး
 ရွားရွား ကြုံတွေ့နေရတုန်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ပြင် ဘဏ္ဍာ
 ရေးနဲ့ ငွေလုံးငွေရင်း ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကိုယ်တိုင်က ကျိုးလန့်
 စာစား အခြေအနေဖြစ်ပြီး ချေးငွေစနစ်ကလည်း မဖြစ်
 ညစ်ကျယ် အနေအထားမျိုးပဲရှိသေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။
 ဒါဟာ စတော့အိတ်ချိန်း စနစ်သစ်ကို စတင်မယ့် အချိန်
 နဲ့ အချိန်ကိုက်ဖြစ်တဲ့ ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ
 အနေနဲ့ စိုက်ပျိုးရေးအခြေခံ စီးပွားရေးစနစ် တစ်ခုကနေ
 အသိပညာကိုအခြေခံတဲ့ စီးပွားရေး
 စနစ်သစ်တစ်ခုကို ပြောင်းလဲဖို့ လုပ်
 ဆောင်နေတာ ဖြစ်နိုင်ခြေ မရှိသေး
 ဘူးဆိုတာကို ပြသနေတာပဲ ဖြစ်ပါ
 တယ်။

နိုင်ငံတွင်း ကချင်၊ ရှမ်း
 တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင် အဖွဲ့
 အစည်းတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဆက်လက်
 ဖြစ်ပွားနေတာ၊ ဘာသာရေး ပဋိ
 ပက္ခတွေ ဖြစ်ပွားနေတာစတဲ့
 နိုင်ငံရေးအခြေအနေ မတည်ငြိမ်မှု
 တွေကလည်း မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရင်း
 နှီး မြှုပ်နှံမှုပြုလိုသူငွေရှင်ကြေးရှင်
 တွေကို တွန့်ဆုတ်နေစေတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံရေး
 အကျပ်အတည်းတွေ၊
 မသေချာမှုတွေဟာ
 နိုင်ငံတကာက
 ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေကို
 မြန်မာနိုင်ငံမှာ
 ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့
 တားဆီးနေခဲ့တာပဲ
 ဖြစ်ပါတယ်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ် တချို့ကတော့ ဦးသိန်းစိန်ရဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို ကန့်ကွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့လည်း အာဏာက ဖယ်ရှားခံခဲ့ရပါတယ်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ ပြည်သူ့လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ သူရဦးရွှေမန်း သမ္မတဖြစ်လာ မလား၊ ပြည်သူက လိုလားနေတဲ့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် သမ္မတ ဖြစ်လာမလားဆိုတာ မသေချာ သေးဘူးဖြစ်ပါတယ်။ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပြင်ဆင်ဖြစ်မလား မဖြစ်ဘူးလား၊ နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးတွေ ငြင်းပယ် ခံနေရဦးမှာလား၊ ရရှိလာမှာလားဆိုတာ အခုထိ မရေရာသေးဘူး ဖြစ်ပါတယ်။ နောက် ဆုံးတော့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းက နိုင်ငံရေးအကျပ်အတည်းတွေ၊ မသေချာ မှုတွေဟာ နိုင်ငံတကာက ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေကို မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံဖို့ တားဆီးနေခဲ့တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

တိုင်းပြည်လည်ပတ်မှုမှာ မဟာဗျူဟာကျတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အသေအချာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆက်သွယ်ရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးနဲ့ ငွေချေးသက်သေခံလက်မှတ်လဲလှယ်ရေး ဈေးကွက်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းတွေနဲ့လည်ပတ်နေတဲ့ စမတ် ကျတဲ့တိုင်းပြည်တွေဟာ အချိန်တိုတွင်းမှာ ထိရောက်မှုရှိတဲ့အခြေ အနေကို ဖန်တီးနိုင်တာဖြစ်ပါတယ်။ ပွင့်လင်းမြင်သာမှုနဲ့ စီးပွားရေး ဟန်ချက်ညီမှုကို ဖန်တီးနိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ငွေချေးသက်သေခံ လက်မှတ်လဲလှယ်ရေးလုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေဟာ ငွေကြေးခဝါချမှုတွေကို တားဆီးနိုင်တာဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲကျရောက်လာနိုင်တဲ့ စီးပွား ရေးအန္တရာယ်တွေကို ရှောင်လွှဲနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ရှောင်လွှဲနိုင်ဖို့ဆိုရင် စာရင်းကိုင်တွေ၊ ရှေ့နေတွေ၊ စီးပွားရေးသမား တွေကို ဩစတေးလျနိုင်ငံက တိုင်းပြည်စီးပွားရေးလည်ပတ်မှုအတွက် လုပ်ဆောင်တဲ့အဖွဲ့အစည်းတွေက ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အရပ်ဖက် အင်စတီ ကျူးရှင်းတွေဟာ တိုင်းပြည်ကို ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ငွေကြေးအကျပ်

အတည်းက တားဆီးကာကွယ်နိုင်ဖို့ အတွက်ကူညီပေးခဲ့တဲ့ ပြည်တွင်း
ငွေချေးသက်သေခံလက်မှတ် စည်းမျဉ်းစနစ်ကို လေ့လာခိုင်းသင့်တာ
ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဦးသိန်းစိန်အစိုးရဟာ ရန်ကုန်စတော့အိတ်ချိန်းလို ဘဏ္ဍာ
ရေးဆိုင်ရာ အင်စတီကျူးရှင်းတစ်ခုကို မထူထောင်ခင်မှာ ကျယ်
ပြန့်ပြီး အသေးစိပ်လေ့လာသုံးသပ်စိစစ်မှုကိုအခြေခံထားတဲ့ လက်တွေ့
ကျတဲ့ စီးပွားရေးမူဝါဒတစ်ခုကို ဖော်ဆောင်ဖို့လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါ
တယ်။ ရန်ကုန်စတော့အိတ်ချိန်းကို ထူထောင်မယ်ဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ
ရှိနေတဲ့ ငွေကြေးဆိုင်ရာအင်စတီကျူးရှင်းတွေနဲ့ ဥပဒေဆိုင်ရာ အဖွဲ့
အစည်းတွေဟာ ဒီထက်ပိုပြီးဖွံ့ဖြိုးဖို့လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အလှမ်း
ကျယ်လွန်းလှတဲ့ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုအဖြစ်ခေတ်မီတဲ့ ဆက်သွယ်
ရေးနည်းပညာတွေ၊ လျှပ်စစ်မီးပိုမိုထောက်ပံ့နိုင်မှုနဲ့ ခိုင်မာတည်တံ့
တဲ့ စည်းမျဉ်းစနစ်ကို ထူထောင်နိုင်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မြန်မာနိုင်ငံဟာ
ကြီးမားလှတဲ့ အောင်မြင်ဖို့အခွင့်အလမ်းတွေကို ရရှိလာမှာပဲဖြစ်ပါ
တယ်။

Why Burma Needs Transparency

With Burma's economy having for decades been operating without an appropriate system of government budgeting and accounting, the Burmese people have a complete lack of information about their country's overall financial picture. The government therefore urgently needs to implement measures to improve governance of its institutions, ensure fiscal transparency and improve fiscal policy if it is to properly transition towards being a successful, modern nation.

The hybrid-military-dominated parliament was this week scheduled to debate the union budget. But designing systems to ensure fiscal discipline requires input from all stakeholders on macroeconomic and social issues.

There's no universal formula for ensuring fiscal discipline, but regardless of how a country gets there, it should require organizations to ensure that expenditures can be met without relying on significant debt (or excessive printing of money) and that fiscal information is released publicly in a timely manner. To ensure balance, Burma's budget should be aimed at allocating more to education, health and social affairs, while reducing overspending on the military and defense sector.

The nation's economic growth and performance will ultimately need to be based on the foundations of good governance and prudent fiscal policy.

In practical terms, this means the administration should at the outset establish a special budget reform taskforce to concentrate on tackling the challenges likely to occur during the budget reform process. In order to prevent the deterioration of the prospects for fiscal reform, parliamentarians will have to play a more proactive role in budgetary discussions. The government, for its part, should send its economists overseas to study fiscal reforms and economic transitional experiences.

Second, according to Transparency International's Corruption Perceptions Index, Burma has been ranked among the most corrupt countries in the world for decades. This corruption has a direct impact on the people and the economic health of the entire nation. Both the generals and the state's bureaucrats have responsibility for the existence of such corruption as

they have failed to ensure adequate budget and fiscal management. State agencies need to be more accountable to the people of Burma.

Third, Burma's former generals printed money to try to ensure double-digit economic growth, but such an approach has led to hyperinflation. Burma must work to combat inflation and ensure a stable monetary policy in order to create the environment needed for economic prosperity, financial investment, and stability.

Fourth, although sub-national governments were only established recently, the union government ought to encourage them to establish their own fiscal plans and taxation. They must manage their revenue, expenditures and projects by themselves.

Finally, the people's participation in the budgeting process and financial reporting should be transparent and accountable. The public should be informed about their foreign debt and overseas borrowing. Burma needs to undertake profound economic and fiscal reform if it is to march down the path towards a more democratic society. The budget submitted by the government will be an indicator of just how serious the government is about economic reform and tackling poverty.

— ပွင့်လင်းမြင်သာဖို့လိုအပ်တဲ့ ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒ —

အစိုးရရဲ့ ဘတ်ဂျတ်အသုံးပြုမှုနဲ့ ငွေစာရင်းတွေအတွက် သင့်တော်မှန်ကန်တဲ့နည်းစနစ်မရှိဘဲ တိုင်းပြည်ရဲ့စီးပွားရေးကို ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာလည်ပတ်လာခဲ့တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံက ပြည်သူတွေဟာ တိုင်းပြည်ဘဏ္ဍာရေးအချက်အလက်တွေကို ခြုံငုံသုံးသပ်နိုင်ဖို့အတွက် အားနည်းချက်ရှိခဲ့ပါတယ်။

အစိုးရအနေနဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့အုပ်ချုပ်မှုကို သွားချင်တယ်ဆိုရင် အုပ်ချုပ်မှုအင်စတီကျူးရှင်းတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာဖို့အတွက် အကောင်အထည်ဖော်ရမယ့်စီမံချက်တွေကို လက်ငင်းချက်ချင်းလုပ်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီ ကူးပြောင်းနေတဲ့ အသွင်ပြောင်းနိုင်ငံတစ်ခုအဖြစ် အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်လာဖို့ဆိုရင် ဘဏ္ဍာရေး ပွင့်လင်းမြင်သာမှုကို သေသေချာချာလုပ်ဆောင်ဖို့နဲ့ ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒကို ပိုမိုတိုးတက်ကောင်းမွန်အောင်လုပ်ဆောင်ဖို့လိုအပ်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အရပ်ဝတ်စစ်အရာရှိတွေကြီးစိုးထားတဲ့ လွတ်တော်မှာ ပြည်ထောင်စုဘတ်ဂျတ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးခဲ့တာတွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒကို ခိုင်မာအောင်လုပ်ဆောင်ဖို့ ချမှတ်မယ့် နည်းစနစ်တွေအတွက် လူမှုရေးရာပြဿနာကိုရင်ဆိုင်နေရသူတွေ၊ အသေးစားစီးပွားရေးနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့သူတွေအားလုံးဆီက အချက်အလက်တွေ ရရှိဖို့လိုအပ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာ ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒကိုခိုင်မာအောင်လုပ်ဆောင်ဖို့အတွက် ပုံသေနည်းတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် တိုင်းပြည်က ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်လာခဲ့လဲဆိုတာ အလေးမထားလို့မရပါဘူး။ ဒါကို အလေးမထားဘဲ အဖွဲ့အစည်းတွေအနေနဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့အသုံးစရိတ်ဟာ အကြွေးတွေပေါ်မှီခိုနေရတာမျိုး ဒါမှမဟုတ် ငွေစက္ကူတွေမတရားရိုက်ထုတ်ပြီးဖြေရှင်းနေရတာမျိုး မဖြစ်ဖို့လိုအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ဘဏ္ဍာရေးနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေကို အချိန်နဲ့တစ်ပြေးညီ လူသိရှင်ကြားထုတ်ပြန်ပေးဖို့ လိုအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ဘတ်ဂျတ်ကို လွန်ကဲနေတဲ့ စစ်တပ်ရဲ့ကာကွယ်ရေးအသုံးစရိတ်တွေကိုလျော့ချပြီး လူမှုရေးကျန်းမာရေးနဲ့ ပညာရေးတွေမှာ ပိုပြီးခွဲဝေသုံးစွဲနိုင်အောင် ဟန်ချက်ညီညီ လုပ်ဆောင်သင့်တာဖြစ်ပါတယ်။

တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု၊ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်မှုတွေဟာ ကောင်းမွန်တဲ့အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒ နှိုင်းချင့်မှုအပေါ် လုံးလုံးလျားလျားအခြေခံထားဖို့ လိုအပ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သဘောကအစိုးရအဖွဲ့အနေနဲ့ ဘက်ဂျတ်ပြင်ဆင်ရေး လုပ်ဆောင်စဉ်ကာလမှာ ကြုံတွေ့ရနိုင်တဲ့စိန်ခေါ်မှုတွေကို အာရုံစိုက်ပြီး ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်မယ့် ဘတ်ဂျတ်ပြင်ဆင်ရေးအထူးအဖွဲ့ကို ကနဦးဖွဲ့စည်းသင့်တာဖြစ်ပါတယ်။

ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်တွေ မယိုယွင်းအောင်တားဆီးဖို့အတွက် လွှတ်တော်အမတ်တွေအနေနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းမှုအခွင့်အလမ်းကို ပိုမိုဖန်တီးရယူရမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အစိုးရကလည်း ဘဏ္ဍာရေးမူဝါဒ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းနဲ့ စီးပွားရေးကူးပြောင်းမှုအတွေ့အကြုံတွေ လေ့လာသင်ယူနိုင်ဖို့ စီးပွားရေးပညာရှင်တွေကို ပြည်ပနိုင်ငံတွေကို စေလွှတ်သင့်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယက နိုင်ငံတကာ အဂတိလိုက်စားမှုစစ်တမ်းအရ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာမှာ အဂတိလိုက်စားမှုအဆိုးရွားဆုံး နိုင်ငံအဆင့်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအဂတိ လိုက်စားမှုဟာ တိုင်းပြည်စီးပွားရေး တစ်ခုလုံးနဲ့ ပြည်သူတွေအပေါ် တိုက်ရိုက်အကျိုးသက်ရောက်တဲ့ အရာတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေနဲ့ ဗျူရိုကရက်တွေဟာရှိနေတဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတွေအတွက် တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဘဏ္ဍာရေးစီမံခန့်ခွဲမှုနဲ့ ဘတ်ဂျတ်စီမံခန့်ခွဲမှုတွေကို ပြည့်မီအောင်လုပ်ဆောင်ဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့ကြသူတွေဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းပြည် အစိုးရဌာနတွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံက

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ဘတ်ဂျတ်ကို
လွန်ကဲနေတဲ့ စစ်တပ်ရဲ့
ကာကွယ်ရေးအသုံးစရိတ်တွေကို
လျော့ချပြီးလူမှုရေး၊
ကျန်းမာရေးနဲ့ ပညာရေးတွေမှာ
ပိုပြီးခွဲဝေသုံးစွဲနိုင်အောင်
ဟန်ချက်ညီညီ
လုပ်ဆောင်သင့်တာဖြစ်ပါတယ်။

ပြည်သူတွေအတွက် တာဝန်ယူမှု၊ တာဝန်ခံမှု ပိုပြီးလိုအပ်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တတိယက မြန်မာပြည်ရဲ့စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်းတွေဟာ တိုင်း ပြည်စီးပွားရေး နှစ်ဆဖွံ့ဖြိုးအောင်လုပ်ဆောင်ဖို့အတွက်ဆိုပြီး ငွေတွေကို အဆမတန် ရိုက်ထုတ်လိုက်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ငွေကြေးဖောင်းပွမှု အဆမတန်ဖြစ်စေတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်စေခဲ့ တာ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဒီငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို မဖြစ်မနေ ချေဖျက်နိုင်ဖို့လုပ်ဆောင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ငွေကြေးဆိုင်ရာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု၊ ငွေကြေးတည်ငြိမ်မှုနဲ့စီးပွားရေးကုံလုံမှုအတွက် အခြေ အနေတစ်ရပ်ကိုဖန်တီးပေးနိုင်ဖို့ တည်ငြိမ်တဲ့ငွေကြေးပေါ်လစီတစ် ရပ်ကို ဖော်ဆောင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

စတုတ္ထက ပြည်ထောင်စုအစိုးရအနေနဲ့ ပြည်နယ်နဲ့တိုင်း အစိုးရတွေကို ကိုယ်ပိုင်ဘဏ္ဍာရေးစီမံကိန်းနဲ့အခွန် ကောက်ခံမှုတွေ အတွက် တိုက်ရိုက်လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်နယ်အစိုးရတွေ ဟာသူတို့ရဲ့ အခွန်ဘဏ္ဍာ၊ အသုံးစရိတ်နဲ့စီမံကိန်းတွေကို သူတို့ ကိုယ်တိုင်စီမံခွင့်ရှိရမှာဖြစ်ပါတယ်။

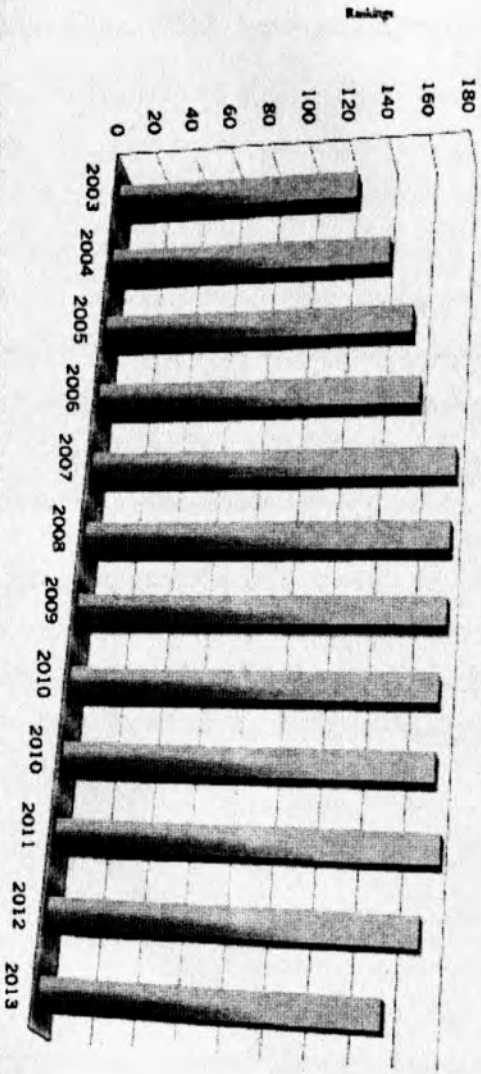
နောက်ဆုံးအနေနဲ့က ဘတ်ဂျက်ဆိုင်ရာလုပ်ငန်းစဉ်တွေနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာအစီရင်ခံမှုတွေမှာ ပြည်သူတွေကို ပါဝင်စေခြင်းဖြင့် ပွင့်လင်းမြင်သာမှုနဲ့ တာဝန်ယူမှုကိုဖြစ်စေသင့်တာဖြစ်ပါတယ်။ အစိုးရ ရဲ့ နိုင်ငံခြားချေးငွေ၊ နိုင်ငံတကာချေးငွေတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြည်သူကို အသိပေးရမှာဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီ ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုကိုရှေးရှုတဲ့လမ်းကြောင်းကို ချိတက်မယ်ဆိုရင် စီးပွားရေးနဲ့ ငွေကြေးဆိုင်ရာပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို လေးလေးနက်နက် လုပ်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အစိုးရကတင်သွင်းတဲ့ဘတ်ဂျက်ဟာ အစိုးရ

အကတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ဆောင်းပါးများ

၈၅

ရအနေနဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုလျော့ချရေးနဲ့စီးပွားရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို ဘယ်လောက်ထိအလေးအနက်ထားလဲဆိုတဲ့ သက်သေတစ်ခုဖြစ်လာ ပါလိမ့်မယ်။

Corruption Perception Indexes of Myanmar/Burma
2003-2013, Data Source- Transparency International

Rankings	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2010	2010	2011	2012	2013
	124	142	155	160	179	178	178	176	176	176	176	172	157

Tentacles of dictatorship reach deep into Myanmar's new democracy

The people of Myanmar deserve a clean and accountable government that represents the interests of the nation. Instead they are victims of a culture of corruption and impunity at the highest levels, forged over the decades of military dictatorships.

Under the country's past crony-military regimes, the public and private sectors were harshly managed by the elite and generals under a rigid framework of incentives and repression.

Among the many legacies of this management is the present Constitution drafted by the military in 2008, an instrument of repression which lacks a bill of rights or a social contract between the rulers and ruled. Rather than enshrining human freedom

and integrity, this Constitution has maintained Myanmar's longstanding culture of corruption.

Toothless anti-graft law in place The hybrid military-civilian parliament enacted an anti-corruption law in August, but only after opposition from President Thein Sein.

The result is a law not fit to fight corruption that remains rampant under the military-drafted charter. Moreover, decisions taken by Thein Sein not to punish former members of the military-crony regime have added to public scepticism over his administration's will to battle graft.

The truth is that the former generals now in parliament are ignoring widespread demands for objectives, strategies and deadlines for anti-corruption reforms, preferring instead to send countless proposals to donors in Washington, Brussels, London, Tokyo and Canberra.

Many Southeast Asian countries already boast anti-corruption agencies with strong powers to investigate and prosecute graft cases. A similarly sharp-toothed watchdog for Myanmar has become a basic requirement in efforts to raise its people's living standards and well-being.

The country recently ratified the United Nations Convention Against Corruption, adding urgency

for Myanmar to set up such an agency, which would boost confidence among donors, consumers and investors, increasing foreign direct investment, jobs and economic growth. International investors scared off. The current anti-corruption law does not require Cabinet members, cronies and military generals to declare their assets. In addition, anti-graft tasks are assigned to the Bureau of Special Investigation (BSI), which answers to the Home Affairs Ministry.

These moves do not tally with the country's ambitions to join the modern Internet-connected world of trade and commerce after decades of isolation.

Why would international investors choose Myanmar when corruption there is still so systematic and widespread? Without global confidence in the country's anti-corruption reforms, there will be none of the international knowledge transfer, capital investment and technology necessary to boosting living standards in Myanmar.

But drafting and implementing such reforms needs the participation of an independent civil society. The stakes are high: child labour, sex trafficking, the narcotics trade, hardwoods smuggling, small-arms trade and money-laundering are all being fuelled by corruption at high levels in Myanmar.

And these activities have been spilling over the border into neighbouring countries since the 1970s. As the new Chair of Asean, Myanmar now has the

chance to curb this blight on the region and step confidently onto the stage of international trade. But it cannot do so without first tackling graft. The challenges and obstacles to an anti-corruption commission come from the military hardliners, politicians and cronies who, for five decades, have run the country without any overarching policy, strategy or check-and-balance mechanisms.

The integrity, legitimacy and success of this commission depends on the political will, skill and strategy of the country's leaders.

But the UNDP, World Bank, Asia Development Bank and global aid agencies also have a role to play in pressing the government to set up such a body.

Watchdog with real teeth needed Myanmar needs a graft-busting body that focuses on four aspects: investigation, prevention, education and policy coordination among state and non-state actors. Its fundamental requirements are independence, integrity, legitimacy and power to enforce the law.

Constitutional independence from military and political meddling will enable the commission to battle the influence of the generals, cronies and the many politicians with conflicts of interest.

Commission members must be carefully selected and their term in office limited so as to reduce the likelihood of untoward influence. As in cases

elsewhere, the commission should be accountable to a parliamentary joint committee.

It should be given the power to examine the assets of Cabinet members, public officials and private individuals. Like Singapore's Corrupt Practices Investigation Bureau and Thailand's National Anti-Corruption Commission, Myanmar's body must have the right to seize the assets of officials and private individuals.

This power is necessary to curb the rampant vote-buying, election fraud and vote-rigging in the 2015 election, rules for which have been set to benefit former members of the military now in government.

The financing of political parties must also be monitored so as to battle corruption that we see even in more mature democratic states such as Italy, Thailand, the Philippines and South Korea.

Meanwhile, the election commission must be cleared of ex-military cronies, and political parties play their part by forging anti-corruption platforms with strategies for cleaning up Myanmar's graft-tainted image on the global stage.

However, without the public's participation in anti-corruption reform, its strategies and commission will fail. A nationwide campaign is needed to educate the public and embolden them to fight this scourge.

Whistleblowers must be encouraged and guaranteed anonymity when they report corruption. The task for our new graft-busting body will be to fight corruption on three fronts - in politics, the bureaucracy, and among military-crony networks. This widespread culture of graft has flourished for decades. Now is the time to begin cutting out this cancer to give ordinary citizens the chance to help this country grow.

— | ရေသောက်မြစ်ကို ဖြတ်ထုတ်ရမယ့်အချိန် | —

မြန်မာပြည်သူတွေဟာတိုင်းပြည်ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ကိုယ်စားပြုမယ့် သန့်ရှင်းပြီးတာဝန်ယူစိတ်ရှိတဲ့အစိုးရနဲ့ ထိုက်သင့်တာဖြစ်ပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ ဆယ်စုနှစ်များစွာ စစ်အာဏာရှင်စနစ်ဆိုးအောက်မှာ ပေလိုခံခဲ့ရပြီး ဘယ်တော့မှအရေးယူခြင်းမခံရတဲ့အဆင့်မြင့်အရာရှိကြီးတွေနဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုဝဲဩဇာထဲက သားကောင်တွေဖြစ်နေခဲ့ရတာဖြစ်ပါတယ်။

စစ်အာဏာရှင်တစ်ဖြစ်လဲ ခရိုနီအကြီးစားတွေ အုပ်ချုပ်ခဲ့စဉ်ကာလတုန်းကတိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂလိကကဏ္ဍအပါအဝင် ပြည်သူ့ဝန်ဆောင်မှုအခန်းကဏ္ဍတွေကို ရေပေါ်စီလူတန်းစားတွေနဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေက မက်လုံးပေးစွဲဆောင်မှု တစ်နည်းဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတစ်သွယ်မူဘောင်နဲ့ ဆိုးဆိုးရွားရွားစီမံခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုဆိုးရွားတဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှု အမွေဆိုးတွေကြားကပဲ စစ်အစိုးရဟာ လက်ရှိအတည်ပြုထားပြီးဖြစ်တဲ့ ၂၀၀၈ ခုနှစ် အခြေခံဥပဒေ

ကို ရေးဆွဲလာခဲ့တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ စစ်အာဏာရှင်တွေဟာ အခြေခံ ဥပဒေကို ဖိနှိပ်မှုရဲ့ လက်နက်တစ်ခုအဖြစ်ရေးဆွဲခဲ့တာမို့ ဥပဒေပြုသူနဲ့ ဥပဒေကြား လူမှုသဘောတူညီမှုတစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံသားတို့ အခြေခံ ရပိုင်ခွင့်ဖော်ပြချက်တွေဟာ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး နည်းပါး နေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် လူသားဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ လွတ်လပ် ခွင့်တွေကိုအလေးထားတန်ဖိုးထားမှုထက် မြန်မာပြည်မှာ ကာလ ရှည်ကြာအမြစ်တွယ်နေတဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုယဉ်ကျေးမှုကို မွမ်းမံ ထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

စစ်သားတစ်ပိုင်း အရပ်ဝတ်အဖြစ်ရှိနေတဲ့ လွှတ်တော် ဟာ သမ္မတဦးသိန်းစိန်နဲ့ အတိုက်အခံဖြစ်တယ်ဆိုရုံ ဖြတ်သန်းပြီး နောက် ပြီးခဲ့တဲ့ဩဂုတ်လမှာ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးဥပဒေကို အတည်ပြုခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အတည်ပြုခဲ့တဲ့ဥပဒေဟာ စစ်တပ်ကရေးဆွဲ ထားခဲ့တဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအောက်မှာ ဆိုးရွားစွာကျန်ရှိနေတဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုကို တိုက်ဖျက်နိုင်ဖို့အတွက် အံ့ကိုက်မှုမရှိဘူးဆိုတဲ့ ရလဒ်ပဲထွက်ပေါ်လာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့ပြင် ယခင်ကစစ်ဗိုလ်ချုပ် ခရီနီအာဏာရှင်အဖွဲ့ဟောင်း တွေရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ ပြစ်မှုမမြောက်ဘဲပြစ်ဒဏ်ပေးလို့ မရဘူး ဆိုပြီးသတ်မှတ်ထားချက်တွေဟာ ဦးသိန်းစိန်ခေါင်းဆောင်တဲ့ အစိုး ရအဖွဲ့အနေနဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကိုလုပ်ဆောင်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ပြည်သူ တွေရဲ့ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့သွားစေခဲ့တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

အမှန်ကတော့လက်ရှိလွှတ်တော်ထဲမှာရှိနေတဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဟောင်း တွေဟာအဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်အတွက်

လုပ်ငန်းပြီးစီးဖို့သတ်မှတ်လျာထားချက်၊ မဟာဗျူဟာနဲ့ အရေးဆိုမှုတွေကို လျစ်လျူရှုထားဆဲဖြစ်ပြီး အဲဒါတွေ အစား အနောက်နိုင်ငံတွေဆီက ထောက်ပံ့မှုတွေအတွက် များပြားလှတဲ့ လုပ်ငန်းအဆိုပြုချက်တွေကို ဦးစားပေးနေခဲ့ တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံအများစုဟာ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့တွေကို ဖွဲ့စည်း ထားနိုင်ခဲ့ပြီး လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာအပြည့်နဲ့အတူ လာဘ် စားမှုကိစ္စတွေကိုစုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းနဲ့ တရားစွဲဆိုခြင်း တွေကို လုပ်ဆောင်နေကြတာဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ ကို ပုံမှန်စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အဖွဲ့ အစည်းတွေကတော့ မြန်မာပြည် သူတွေရဲ့ လူနေမှုအဆင့်အတန်းနဲ့ ဘဝနေထိုင်မှု တိုးတက်လာဖို့ တိုက် တွန်းလေ့ရှိ ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံက လတ် တလောမှာ ကုလသမဂ္ဂ အဂတိ လိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးစာချုပ်မှာ ပါဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးထားခဲ့ပါ တယ်။ ဒါကလည်း မြန်မာနိုင်ငံ အနေနဲ့ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့၊ အလုပ်အကိုင်တွေ ပေါ်ထွက်လာဖို့၊ နိုင်ငံခြားတိုက်ရိုက်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု တိုးတက်လာဖို့အတွက်၊ ရင်းနှီးမြှုပ်

စစ်သားတစ်ပိုင်း
အရပ်ဝတ်အဖြစ်ရှိနေတဲ့
လွှတ်တော်ဟာ သမ္မတ
ဦးသိန်းစိန်နဲ့ အတိုက်အခံ
ဖြစ်တယ်ဆိုရုံ
ဖြတ်သန်းပြီးနောက် ပြီးခဲ့တဲ့
ဩဂုတ်လမှာ အဂတိလိုက်စားမှု
တိုက်ဖျက်ရေးဥပဒေကို
အတည်ပြုခဲ့ပါတယ်

နံ့သူတွေ၊ စားသုံးသူတွေ၊ အလှူရှင်တွေကြား ယုံကြည်မှု တည်ဆောက်မှု မြှင့်တင်နိုင်မယ့် အခြေအနေကြားခံတစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ အဆောတလျင်မြည့်စွက်ချက်တွေနဲ့ အတူ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိ အဂတိလိုက်စားမှုဥပဒေအရ လွှတ်တော်အမတ်တွေ၊ ခရိုနီတွေ၊စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ထုတ်ပြန်ကြေညာစရာမလိုဘူးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ပြင် အဂတိစားမှု တိုက်ဖျက်ရေးအတွက် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်ခံအဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဗဟိုလှိုခေါ်တဲ့ (BSI) ကို တာဝန်ပေးအပ်ထားတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဆောင်ရွက်ချက်တွေဟာ ရာစုများစွာ သီးခြားနေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ခေတ်မီနည်းပညာတွေနဲ့ချိတ်ဆက်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာကုန်သွယ်မှုနဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဈေးကွက်ကို ချိတ်ဆက်ဖို့ရည်ရွယ်ထားချက်တွေနဲ့ ကွဲလွဲနေတာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ အခုထိအဂတိလိုက်စားမှုတွေ တွင်ကျယ်နေဆဲဖြစ်နေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို နိုင်ငံတကာရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေက ဘာကြောင့်ရွေးချယ်ခဲ့တာလဲလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးလုပ်ငန်းစဉ်ကို ယုံကြည်မှုမရှိဘူးဆိုရင် နိုင်ငံတကာက ပညာဗဟုသုတဖလှယ်ပေးမှုတွေ၊ ငွေလုံးငွေရင်းရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုနဲ့ မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့လူနေမှုအဆင့်အတန်း ဖွံဖြိုးတိုးတက်ဖို့အတွက် နည်းပညာထောက်ပံ့မှုတွေ တစ်ခုမှရရှိလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကဲ့သို့အရာတွေ ရေးဆွဲတာပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်အထည်ဖော်တာပဲဖြစ်ဖြစ် လွတ်လပ်တဲ့ အရပ်ဖက်လူမှုအဖွဲ့

အစည်းတွေ ပူးပေါင်းပါဝင်ဖို့လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်နေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကအဂတိလိုက်စားမှုတွေက ကလေးလုပ်သား၊ လိင်ကုန်ကူးမှု၊ မူးယစ်မှောင်ခိုမှု၊ သစ်မှောင်ခိုမှု၊ လက်နက်အသေးစား ရောင်းဝယ်မှု၊ ငွေကြေးခဝါချမှုတွေကို မီးလောင်ရာလေပင့်ဖြစ်စေတာမို့ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ဆောင်ဖို့အတွက်ဆိုရင် တစ်ဖက်က ပေးရမယ့်လောင်းကြေးကလည်း များလှတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုမှောင်ခိုမှုတွေနဲ့ ဥပဒေမဲ့လုပ်ငန်းတွေဟာ ၁၉၇၀ခု နှစ်များကတည်းက အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေနဲ့ နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိအာဆီယံဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ရယူထားတဲ့မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ ဒေသတွင်းကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဒီဆိုးရွားမှုတွေကို ဟန့်တားနိုင်တဲ့အခွင့်အရေးရှိနေတာဖြစ်သလို နိုင်ငံ တကာကုန်သွယ်ရေးစင်မြင့်ကို ယုံကြည်မှုရှိရှိတက်လှမ်းနိုင်မယ့် အခွင့် အလမ်းလည်းရှိနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဂတိလိုက်စားမှု တွေအပေါ် အရေးယူမှုတွေ ရှေးဦးမလုပ်ဆောင်ဘူးဆိုရင် ဒီအခွင့်အရေး တွေကိုလည်း လုပ်ဆောင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဖြစ်ပါတယ်။

အဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးကော်မရှင်အနေနဲ့ တိုင်း ပြည်ကို ဆယ်စုနှစ်ငါးခုကြာ မူဝါဒမရှိ၊နည်းဗျူဟာမရှိ၊ အပြန်အလှန် ထိန်းညှိမှုယန္တရားမရှိ အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ ခရိုနီတွေ၊နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ စစ်တပ်ပိုင်းကခေါင်းမာသူတွေဆီကလာမယ့် စိန်ခေါ်မှုနဲ့အဟန့်အတား တွေကိုကြုံတွေ့ရမှာ အသေအချာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကော်မရှင်ရဲ့လုပ်ငန်းတွေအောင်မြင်ဖို့၊ တည်တံ့ခိုင်မြဲဖို့၊ အသိအမှတ်ပြုခံရဖို့အတွက် တိုင်းပြည်ကိုခေါင်းဆောင်တဲ့သူတွေရဲ့ မဟာဗျူဟာချမှတ်နိုင်မှု၊ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုနဲ့ နိုင်ငံရေးသဘောထား တွေအပေါ်မှာ မှီတည်နေတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကုလသမဂ္ဂဖွံ့ဖြိုး

မူအစီအစဉ်၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်၊ အာရှဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုဘဏ်၊ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ထောက်ပံ့ကူညီရေးအဖွဲ့အစည်းတွေကလည်း မြန်မာနိုင်ငံကို ဒီလိုအခြေအနေတစ်ရပ်ထူထောင်နိုင်အောင် ဝိုင်းဝန်း ဖိအားပေးဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံက အဂတိလိုက်စားမှုကို ရှင်းလင်းနိုင်ဖို့ အတွက်ဆိုရင် စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း၊ တားမြစ်ခြင်း၊ ပညာပေးခြင်းနဲ့ အစိုးရနဲ့အစိုးရမဟုတ်တဲ့သူတွေကြား မူဝါဒရေးရာညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ခြင်းစတဲ့ ကဏ္ဍလေးခုကိုအဓိကထားဖို့လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေအတွက် အခြေခံကျတဲ့လိုအပ်ချက်ကတော့ လွတ်လပ်မှု၊ သမာသမတ်ရှိမှု၊ အသိအမှတ်ပြုခံရမှုနဲ့ ဥပဒေကိုလက်တွေ့လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ အာဏာတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။

အခြေခံဥပဒေအရ စစ်တပ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေခြင်းနဲ့ နိုင်ငံရေးမှာဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်ခြင်းတွေက ကော်မရှင်ကို စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေရဲ့ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်စေမှာဖြစ်သလို အကျိုးအမြတ်လုနေတဲ့နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ ခရိုနီတွေကြား ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်စေမှာအသေအချာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအတွက် ကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင်တွေကို စနစ်တကျ ရွေးချယ်ခန့်အပ်ဖို့လိုအပ်သလို ကော်မရှင်ရဲ့သက်တမ်းကာလကိုလည်း သူတို့ရဲ့ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကို ရှေ့ဆက်နိုင်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ချေတွေကို လျော့ချနိုင်ဖို့အတွက် ကန့်သတ်ထားဖို့လိုအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေတွေကြောင့် ကော်မရှင်အနေနဲ့လွှတ်တော်ပူးပေါင်းကော်မတီကို တာဝန်ခံထားသင့်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ လွှတ်တော်အမတ်တွေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေ၊ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို စုံစမ်းစစ်

ဆေးဖို့လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ရရှိသင့်တာဖြစ်ပါတယ်။ စင်ကာပူ နိုင်ငံက အဂတိလိုက်စားမှု စုံစမ်းစစ်ဆေးဖော်ထုတ် ရေးဗျူရိုနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံက အမျိုးသားအဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေး ကော်မရှင်လိုမျိုး မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အဂတိ လိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့ဟာ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ၊ တစ်သီးပုဂ္ဂလ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို စုံစမ်းစစ်ဆေးနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိကို ရှိဖို့လိုအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေနဲ့ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲ မှာဖြစ်လာနိုင်ချေရှိတဲ့ မဲလိမ်တာတွေ၊ ရွေးကောက်ပွဲ ကလိန်ကျတာတွေ၊ မဲဝယ်တာတွေကို တားဆီးဖို့ လိုအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ရှိ အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ယခင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေရဲ့ အကျိုးအမြတ် တည်ဆောက်မှုတွေကို အရေးယူ နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ဒီမိုကရေစီ ရင့်ကျက်ပြီးသား နိုင်ငံတွေဖြစ်တဲ့ အီတလီ၊ ထိုင်း၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ တောင် ကိုရီးယားနိုင်ငံတွေမှာတောင် ကြုံ တွေ့ရလေ့ရှိတဲ့ ပါတီအဖွဲ့အစည်း တွေရဲ့ ဘဏ္ဍာရေးအရှုပ်အရှင်းနဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုတွေလိုပဲ မြန်မာ နိုင်ငံက ပါတီအဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ ဘဏ္ဍာရေးကိစ္စတွေကိုလည်း စောင့် ကြည့်ဖို့လိုအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။

လွှတ်တော်အမတ်တွေရဲ့
ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို
စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့၊
ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေ၊
ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို
စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့၊
လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ
ရရှိသင့်တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကလည်း အဂတိလိုက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးစစ်ပွဲတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ရွေးကောက်ပွဲကော်မရှင်အနေနဲ့ ခရိုနီစစ်ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်းတွေနဲ့ ကင်းရှင်းရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံရေးပါတီတွေအနေနဲ့လည်း ကမ္ဘာ့အလယ်မှာရှိနေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုအမည်းစက်ကိုချေဖျက်နိုင်အောင် မဟာဗျူဟာကျကျ အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေး ပလက်ဖောင်းကို ခိုင်မာအောင်လုပ်ဆောင်ပေးဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်မှာ ပြည်သူကပူးပေါင်းပါဝင်မှုမရှိဘူးဆိုရင် အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးမဟာဗျူဟာနဲ့ကော်မရှင်ဟာ ကျရှုံးသွားမှာပါပဲ။ ကော်မရှင်မကျရှုံးဖို့အတွက်ဆိုရင်ပြည်သူတွေကို ပညာပေးလှုံ့ဆော်မှုတွေနဲ့ တွန်းအားပေးမှုတွေ နိုင်ငံလုံးအနှံ့လုပ်ဆောင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

စောင့်ကြည့်လေ့လာဖော်ထုတ်သူတွေကလည်း အဂတိလိုက်စားမှုအကြောင်းဖော်ထုတ်ရေးသားချိန်မှာ သတင်းရင်းမြစ်တွေကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ဖို့ အာမခံချက်ပေးရမှာဖြစ်သလို အဂတိလိုက်စားမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရဲရဲဝဲဝဲထုတ်ဖော်ပြောဆိုဖို့တိုက်တွန်းရမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။

အဂတိလိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးခရီးသစ်အတွက် နိုင်ငံရေး၊ ဗျူရိုကရေစီ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေနဲ့ခရိုနီတွေကြားကအချိတ်အဆက်ဆိုတဲ့ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာပြင်သုံးခုကို ရင်ဆိုင် ကျော်ဖြတ်ရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လာဘ်ပေးမှုဆိုတဲ့ယဉ်ကျေးမှုဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဆယ်စုနှစ်များစွာ ဆိုးဆိုးရွားရွား ပျံ့နှံ့နေပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိအချိန်ဟာ

ကင်ဆာလို အမြစ်တွယ်နေပြီးသားဖြစ်တဲ့ ဒီအကျင့်ဆိုးကို ဖြတ်
တောက်ပစ်ရမယ့်အချိန်ဖြစ်ပြီး တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် ကူညီနိုင်ဖို့
သာမန် ပြည်သူတွေကို အခွင့်အရေးပေးရမယ့်အချိန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

Where are Burma's scholars and educated people?

Many contemporary Burma scholars and analysts have been pessimistic about prospects for democratization in Burma. Now, academics need to use their knowledge and work with activists for democracy in Burma.

Before Burma's 2007 Saffron Revolution, many Burma-oriented essays, conferences, seminars and articles were being produced by Burma scholars and experts, and regular Burma Update conferences were held at Singapore National University, Australia National University, Winston Park Talk, Charleston Park Talk and so on.

Many of these were characterised by wishful thinking, false assumptions and fatalistic assessments

suggesting that Burmese democratization was a fallacy, a Titanic bound to founder. The ruling military junta was seen as the only sustainable power-holder in Burma, as though nothing could counter the junta's power, so, they said, let's do business with the military regime. In addition, these Burma analysts claimed that there was a lack of strategic leadership in the Burma democratic movement both internally and externally.

To move beyond the present disjunction between such academic scholarship and the development of Burma's political landscape, we need to rethink strategically what it means to be a scholar in modern Burma, and her educated sons and daughters need to practise their moral responsibility to society.

If the Burma-watchers' statements were accurate, why didn't they formulate an alternative winning strategy for the Burmese context? Which Burma experts and activists predicted the Saffron Revolution? Were there any prophetic articles, essays and conferences presaging what took place in late 2007?

The term "Burma scholars" used to embrace many respected scholars, such as John Sydenham Furnivall, J A Stewart, Gordon H Luce, U May Aung and U PeMuang Tin, SayaZawgyi, U KhinMaungLatt, Saya Min Thu Wun, Dr. HlaPe, Dr. Than Tun and others, who were globally well known and had expertise in their disciplines, scholarship and knowledge.

However, in our contemporary period from 1988 to 2008, how many true Burma scholars have there been? Are they applying their advanced knowledge to Burma's democratization process? How many of them are beacons to inspire the new generation to become well-educated?

The Burmese democracy movement needs to analyse the contribution of such Burma scholars who were born with the 1988 democracy revolution. You may argue that, based on liberalism's rational choice theory, it is a choice whether to support the movement for Burma's democratization or not.

But let me rephrase: the role of a modern scholar obviously includes developing knowledge, but must also extend to integrating and applying that knowledge through teaching, application and sharing knowledge with society. Even "google scholars" are helping millions of people to get more basic and academic knowledge around the world.

In the real scenarios on Burma's political horizon, she needs all the multidimensional scholarships and professions of her native sons and daughters. Let's look at the history of grand revolutions: almost every system-change, power-shift and revolution has been led by well-educated leaders, interpreted as Antonio Gramsci's "counter-hegemonic agents" or "social entrepreneurs".

There are many remarkable scholar-activists, political strategists and social entrepreneurs in this modern world. In most successful states, educated people have been either self-sacrificing or leaders in nation-building, statecraft and economic growth.

However, in the Burmese context, there is a huge vacuum of scholars, experts and professionals in Burma to draw up strategic, results-oriented policies to cure the country's chronic tragedy and reveal the "Burmese road to democracy". Yet there have been thousands of Burma experts, scholars and professionals living in first world countries ever since General Ne Win took over state power in 1962.

It is no exaggeration to say that millions of people in Burma are brutally oppressed by the current military thugs. Thousands upon thousands of respected Buddhist monks have been disrobed and locked up by the military junta. Millions and millions of Burmese people have emigrated to hunt for dirty jobs on low incomes in neighboring countries, especially in Thailand, Malaysia and Singapore. An estimated 1 million internally displaced persons of ethnic nationalities are running away from persecution and atrocities by Burma army personnel.

Where are Burma's educated people? Remember: the more educated you are, the more moral

responsibility you have to society. You all have a moral responsibility to help the people of Burma get out from under this military oppression and build a knowledge-based society.

Now, following the Saffron Revolution, it is not the time to maintain the status quo or to argue with one another. In particular, it is not the time for democracy activists and scholars to be arguing. We are all in the same boat. It is time to work hard to achieve winning strategies and develop results-oriented approaches for what the people of Burma need: peace, democracy, justice and national reconciliation.

— | ပညာတတ်တွေ ဘာလဲဘယ်လဲ | —

မြန်မာနိုင်ငံက ခေတ်ပြိုင် ပညာရှင်တွေနဲ့ သုံးသပ်ရေးသမားတွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဒီမိုကရေစီပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု အလားအလာ အကြောင်းပြောကြရင် မကောင်းမြင်လွန်းကြတာများတယ်။ အခုအချိန်မှာ သူတို့ဟာသူတို့ရဲ့အသိပညာအသုံးပြုပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီအရေးအတွက် တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုအလုပ်ကိုလုပ်ဆောင်ရမှာပဲ ဖြစ်တယ်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်ရွှေဝါရောင်တော်လှန်ရေးမတိုင်မီ မြန်မာပညာရှင်တွေနဲ့ကျွမ်းကျင်သူတွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း ဇောင်းပေးထားတဲ့ အက်ဆေးတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ၊ ညီလာခံတွေ၊ စာတမ်းဖတ်ပွဲတွေကို ရေးသားဖော်ပြလုပ်ဆောင်နေခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပုံမှန်ဆွေးနွေးပွဲတွေကို စင်ကာပူအမျိုးသားတက္ကသိုလ်၊ သြစတေးလျအမျိုးသားတက္ကသိုလ်၊ ၀ဂါရှင်တန်ပျံခံတော့ခံ၊ ချာလ်လီတန်ပျံခံတော့ခံနဲ့တခြားနေရာတွေမှာ ပြုလုပ်နေကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ပညာရှင်တွေထဲကတချို့ကတော့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ဒီမိုကရေစီ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ အတွေးမှားတစ်ခုသာဖြစ်ပြီး ဒါဟာမဖြစ်နိုင်တဲ့အရာတစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ သူတို့ရဲ့အမြင်သဘောထားကို ဖော်ပြနေကြတာဖြစ်ပါတယ်။

စစ်အာဏာရှင်တွေရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုကို ဆန့်ကျင်နိုင်မှုမရှိတဲ့ အတွက် လက်ရှိအုပ်ချုပ်နေတဲ့ စစ်အာဏာရှင်တွေသာ တိုင်းပြည် အာဏာကို ဆက်လက်ချုပ်ကိုင်သွားဖို့ရှိနေတာပဲဖြစ်တာကြောင့် သူတို့က စစ်အစိုးရနဲ့ပူးပေါင်းပြီး စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ပြောဆိုနေကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပနှစ်ခုစလုံးမှာ လုပ်ဆောင်နေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံဒီမိုကရေစီအရေးလှုပ်ရှားမှုတွေဟာ မဟာဗျူဟာကျတဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုအားနည်းနေတာဖြစ်တယ်လို့ ပြောဆိုခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံရေးအခင်းအကျင်းနဲ့ တတ်သိပညာရှင်တွေကြားက အဆက်အစပ်ကို ကျော်လွန်ပြောင်းလဲဖို့အတွက်ဆိုရင် ခေတ်သစ်မြန်မာပြည်မှာ ပညာရှင်ဆိုတာကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသလဲဆိုတာကို မဟာဗျူဟာကျကျပြန်လည်သုံးသပ်ဖို့ လိုအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်က ပညာတတ်သားသမီးတွေ မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် သူတို့ရဲ့လူမှုကျင့်ဝတ်ကို လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာပြည်ကိုစောင့်ကြည့်သူတွေရဲ့ ထုတ်ပြန်ချက်တွေ မှန်ကန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူတို့ဘာကြောင့်မြန်မာပြည်အတွက် မဟာဗျူဟာနည်းလမ်းသစ်ကို မတွက်ချက်ခဲ့သလဲ။ မြန်မာပြည်က တတ်သိပညာရှင်တွေ၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားသူတွေကရော ရွှေဝါရောင်တော်လှန်ရေးကို ခန့်မှန်းခဲ့ကြသလား။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့အရာတွေအတွက် ကြိုတင်ခန့်မှန်းဆွေးနွေးမှုတွေ၊ အက်ဆေးတွေ၊ နမိတ်ဆောင်းပါးတွေ တစ်ခုခုများရှိခဲ့သလား။

မြန်မာ့ပညာရှင်တွေလိုဆိုတဲ့အထဲမှာ ဂျွန်ရိုင် ဒီဟန်ဖာနီဗဲလ်၊ ဂျေအေစတီးဝတ်၊ ဂျီအိပ်စ်လုပ်ဖ်၊ ဦးမြအောင်၊ ဦးဖေမောင်တင်၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်၊ ဆရာဇော်ဂျီ၊ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဒေါက်တာလှဘေ၊ ဒေါက်တာသန်းထွန်းစသဖြင့် တန်ဖိုးထားလေးစားရတဲ့သူတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ နည်းနာ၊တတ်သိနားလည်မှုနဲ့ ပညာဗဟုသုတတွေနဲ့ပတ်သတ်ရင် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သူများအဖြစ် ကမ္ဘာကပါ အသိအမှတ်ပြုခံထားရသူတွေဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ၁၉၈၈ ခုနှစ်ကနေ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ကာလတစ်လျှောက်မှာ မြန်မာပြည်မှာ စစ်စစ်မှန်မှန်တတ်သိပညာရှင် ဘယ်လောက်များများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သလဲ။ သူတို့ဟာ မြန်မာ ပြည်ဒီမိုကရေစီ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုလုပ်ငန်းစဉ်မှာ သူတို့ရဲ့တတ်သိပညာနဲ့ ထောက်ပံ့မှုရှိခဲ့သလား၊ သူတို့ထဲက ဘယ်လောက်များများက မျိုးဆက်သစ်တွေ ကောင်းမွန်တဲ့ပညာရေးကိုသင်ယူနိုင်ဖို့ လမ်းကြောင်းအတွက် တက်ကြွခဲ့ကြသလဲ။

မြန်မာပြည်ရဲ့ ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားမှုအတွက် ၁၉၈၈ ခုနှစ်အရေးတော်ပုံနဲ့အတူမွေးဖွားလာတဲ့

ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ
နှစ်ခုစလုံးမှာလုပ်ဆောင်နေတဲ့
မြန်မာနိုင်ငံဒီမိုကရေစီအရေး
လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ
မဟာဗျူဟာကျတဲ့
ခေါင်းဆောင်မှုအားနည်းနေတာ
ဖြစ်တယ်လို့
ပြောဆိုခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပညာတတ်လူတန်းစားကဲ့သို့ လူတွေရဲ့ ထောက်ကူမှုကို စိစစ်လေ့လာဖို့လိုအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို လစ်ဘရယ်ဝါဒရဲ့ စဉ်းစားချင့်ချိန်ရွေးချယ်မှုသီအိုရီအရ လက်မခံဘဲငြင်းဆိုခွင့်ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်ဒီမိုကရေစီအရေး လှုပ်ရှားမှုအတွက် ထောက်ပံ့ကူညီမလား မကူညီဘူးလားဆိုတာလည်း ရွေးချယ်နိုင်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်နည်းပြောရရင် ခေတ်သစ်တတ်သိပညာရှင်တွေရဲ့အခန်းကဏ္ဍဟာ အသိဉာဏ်ဗဟုသုတ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် တကယ့်ကိုအရေးပါတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းအသိဉာဏ်ဗဟုသုတမျှဝေခြင်း၊ ကျင့်သုံးခြင်း၊ သင်ကြားပို့ချခြင်းတွေကို တိုးတက်လာဖို့ချဲ့ထွင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဂူဂယ်က ပညာရှင်တွေတောင်မှ တစ်ကမ္ဘာလုံးကလူသန်းပေါင်းများစွာ အခြေခံဗဟုသုတနဲ့အသိပညာဗဟုသုတတွေရရှိဖို့ ကူညီပေးနေတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံရေးနယ်ပယ်အနေနဲ့ အမှန်တကယ် လိုအပ်နေတာက အမျိုးမျိုးသောနယ်ပယ်အစုံက မြန်မာနိုင်ငံသား တတ်သိပညာရှင်တွေ၊ ကျွမ်းကျင်သူတွေအားလုံးပဲဖြစ်ပါတယ်။

သမိုင်းမှာထင်ရှားတဲ့ တော်လှန်ရေးတွေကို လေ့လာကြည့်ရင် စစ်စတမ်အားလုံးနီးပါးပြောင်းလဲသွားတယ်။ နိုင်ငံရေးအာဏာတွေပြောင်းလဲသွားတယ်။ တော်လှန်ရေးတိုင်းကိုပညာတတ် ခေါင်းဆောင်တွေက ဦးဆောင်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ အန်တိုနီယိုဂရမ်စီရဲ့ တန်ပြန် လွှမ်းမိုးမှုဖန်တီးခြင်း ဒါမှမဟုတ် လူမှုစွန့်ဦး တီထွင်မှုနည်းနာတွေကို ကျင့်သုံးခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ခေတ်သစ်ကမ္ဘာမှာ လူမှုစွန့်ဦး တီထွင်သူတွေ၊ နိုင်ငံရေးအရမဟာဗျူဟာမြောက် တွေးခေါ်မျှော်မြင်တတ်သူတွေ၊ ပညာရှင်တက်ကြွလှုပ်ရှားသူတွေ မှတ်သားလောက်ဖွယ်အများကြီး ရှိနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ တော်လှန်ရေးမှာ အောင်မြင်မှုအရှိဆုံးတိုင်းပြည်တွေမှာ

ပညာတတ်တွေဟာ ကိုယ်တိုင်စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံသူ ဒါမှမဟုတ် တိုင်းပြည်တည်ဆောက်ရာမှာ ခေါင်းဆောင်သူ၊ တိုင်းပြည်စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် ဦးဆောင်သူအဖြစ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ရှိနေခဲ့ တာဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာပြည်မှာ ပညာရှင်၊ တတ်သိ ကျွမ်း ကျင်သူနဲ့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ကွက်လပ်က ကြီးကြီးမားမား ဖြစ် ပေါ်နေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည် ဒီမိုကရေစီ ခရီးလမ်းကိုဖော်ဆောင်နိုင်ဖို့၊ တိုင်းပြည်ရဲ့နာတာရှည်ရောဂါလို ဖြစ် နေတဲ့ မူဝါဒတွေကိုရလဒ်ကောင်းတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲဖန်တီးနိုင်ဖို့ မဟာဗျူဟာမြောက်စီမံကိန်းတွေရေးဆွဲနိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လိုအပ်နေ တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အခုထိတော့ ၁၉၆၂ ခုနှစ် ဦးနေဝင်းအာဏာ သိမ်းပြီးကတည်းက မြန်မာပညာရှင်၊ တတ်သိကျွမ်းကျင်သူပေါင်း များစွာဟာ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်လို ကမ္ဘာ့ပထမတိုင်းပြည်တွေ မှာ နေထိုင်နေကြတုန်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံကလူသန်းပေါင်းများစွာကတော့ လက်ရှိ စစ်အစိုးရလူ့ဆိုးသွမ်းတွေရဲ့ ဖိနှိပ်မှုဒဏ်ကို ခံစားနေကြရဆဲဖြစ် တယ်ဆိုတာ ချဲ့ကားပြောစရာမလိုတဲ့ကိစ္စပဲဖြစ်ပါတယ်။ စစ်အာဏာ ရှင်တွေဟာ ရဟန်းသံဃာပေါင်းများစွာကို သင်္ကန်းချွတ်ပြီး အကျဉ်း ချထားခဲ့တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ သန်းပေါင်းများစွာသော ပြည်သူတွေဟာ စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ထိုင်း စတဲ့အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေက ဝင်ငွေနည်း နည်းသာရရှိတဲ့အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ဖို့အတွက် မြန်မာပြည်ကိုစွန့်ခွာပြီး သွားလာနေကြရတုန်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်း ရင်းသား လူမျိုးဒေသခံများစွာဟာ နေစရာမဲ့အခြေအနေကိုကြုံတွေ့ နေရပြီး မြန်မာစစ်တပ်ရဲ့ နှိပ်စက် ညှဉ်းပမ်းမှုနဲ့ ဖိနှိပ်မှုကနေ ဝေးရာကို ထွက်ပြေးနေကြရတုန်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်မှာလဲ မြန်မာ့ပညာတတ်တွေ။ လူဟာ ပိုပြီးပညာတတ်လာပြီဆိုရင်လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် ပိုပြီးတာဝန်ရှိလာပြီဆိုတာ သတိရဖို့လိုအပ်တာအမှန်ပါပဲ။ ပညာတတ်အားလုံးဟာ စစ်အစိုးရရဲ့ ဖိနှိပ်မှုအောက်ကထွက်လာပြီး မြန်မာပြည်သူတွေအတွက် အသိပညာကိုအခြေခံတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတည်ဆောက်မှုနိုင်ဖို့ တာဝန်ယူမှုတွေကို လုပ်ဆောင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိ ရွှေဝါရောင်တော်လှန်ရေးနောက်ပိုင်းကာလတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြဖို့၊ နေမြဲနေကြဖို့ အချိန်မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ဒီမိုကရေစီအရေး တက်ကြွလှုပ်ရှားသူတွေနဲ့ ပညာရှင်ပိုင်းတွေ အချင်းချင်းငြင်းခုံနေကြဖို့ အချိန်မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အားလုံးဟာ လှေတစ်စီးထဲမှာ လှော်ခတ်နေကြရတာဖြစ်ပါတယ်။

အခုချိန်ဟာ မြန်မာပြည်သူတွေ လိုအပ်နေတဲ့ အမျိုးသား ပြန်လည်သင့်မြတ်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ဒီမိုကရေစီအရေး၊ တရားမျှတမှုတွေအတွက် ဖွံ့ဖြိုးမှုရလဒ်ကောင်းတွေဖော်ဆောင်နိုင်ဖို့၊ ခိုင်မာကောင်းမွန်တဲ့ မဟာဗျူဟာတွေနဲ့ အောင်မြင်မှုကို ချဉ်းကပ်နိုင်ဖို့ အတွက်အားလုံး ကြိုးစား လှော်ခတ်ရမယ့်အချိန်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဆန်းစသော်တာ စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ

၁။ ပဉ္စမမြန်မာနိုင်ငံတော် တည်ထောင်ခန်း
(ဒုတိယအကြိမ်)	အောင်ဝေး
၂။ အသိုက်ဟောင်းတစ်ခု၏ တေးသံ	လောအယ်စိုး
၃။ မဲဇာရွှေလီမဲဆောက်	အောင်ဝေး
၄။ ရွှေဝါရောင်မျိုးဆက်ကို မွေးဖွားခြင်း	ကျော်ကိုကို
၅။ ဒီသရတ်	မောင်ရန်ပ
၆။ နှစ် ၆၀ လွန် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးမြင်ကွင်း	ကလောင်စုံ
၇။ ပလတ်စတစ်နှစ်ကာလများ	မောင်သာချို
၈။ အချိန်တိုတိုနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောရအောင်	မောင်မောင်ဝမ်း
၉။ ရွှေနိုင်ငံသစ်	ထက်ကျော်
၁၀။ မိုးချိုသင်းမှတ်တမ်း	မိုးချိုသင်း
၁၁။ မှတ်မှတ်ရရ အလွမ်းပြေ ရုပ်ပုံကားချပ်များ	လေးကိုတင်
၁၂။ သမီးဖတ်ဖို့-နှင်းပွင့်တိုင်းပြည်၌ ခွေးကျောင်း
ထွက်ခြင်း	မောင်သာချို
၁၃။ အတ္တမဲ့အလင်း သို့မဟုတ် ၄က်သို့ တမ်းချင်း	အောင်ဝေး
၁၄။ ဘယာနကဗိုင်းရပ်စ်နှင့်
နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးများ	ဆောင်းဝင်းလတ်
၁၅။ Daily Lecture အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါရှင်းလင်းချက်	မောင်မောင်ဝမ်း
၁၆။ မျက်နှာဖုံးများ ကွာကျချိန်	သစ္စာနီ
၁၇။ အခန်းဖွဲ့	အေးမင်းစော
၁၈။ ငါ့ရှိတာ ဒါအကုန်ပဲ	ဇော်ဇော်အောင်
၁၉။ ထွက်တော်မူ နန်းကခွာတယ်	အောင်ဝေး
၂၀။ ပျော့ပျောင်းစွာ သန်စွမ်းသော	ထက်မြက်

လက်ရှိ လွှတ်တော်ထဲမှာရှိနေတဲ့
စစ်ပိုလ်ချုပ်ဟောင်းတွေဟာ
အဝတ်လိုက်စားမှု တိုက်လျက်ရေး
လုပ်ငန်းစဉ်အတွက်
လုပ်ငန်းပြီးစီးဖို့ သတ်မှတ်လျာထားချက်၊
မဟာဗျူဟာနဲ့ အရေးဆိုမှုတွေကို
လစ်လျူလျှာထားဆဲ ဖြစ်ပြီး
အဲဒါတွေအစား အနောက်နိုင်ငံတွေဆီက
ထောက်ပံ့မှုတွေအတွက်
ပျားပြားလှတဲ့ လုပ်ငန်းအဆိုပြုချက်တွေကို
ဦးစားပေးနေခဲ့တာပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။

ပြောင်းလဲမှုတောင်းဆိုရမယ့်အချိန်ကောင်း
အဝတ်လိုက်စားမှုတိုက်လျက်ရေး ဆောင်းပါးများ
နိုင်ကိုကို၊ ဉာဏ်လင်း၊ အောင်

artwork & design | wunna aung